

TEN, KTERÝ JE VE VÁS

WILLIAM MARRION BRANHAM

**V Jeffersonville USA
10. listopadu 1963**

WILLIAM MARRION BRANHAM

Ten, který je ve vás
kázáno 10.11.1963
v Jeffersonville, USA

Pán vás požehnej. Zůstaňme ještě chvíli stát a budeme se modlit; skloníme své hlavy. Všichni, kdo si přejí být vzpomenu ti v modlitbě, zvedněte ruce a řekněte: „Ó Bože, jde o mně.“

Svatý a milostivý Bože, přinášíme tyto lidi s naléhavými prosbami, které mají, Tobě. Prosili o to, abychom je vzpomněli, Pane, také mé ruce jsou pozdvižené. Prosím Tě, buď nám milostiv. TY o našich nouzích víš. Chtěli bychom se modlit, jak jsi nás to učil: „Tvé království přijď, Tvá vůle se staň, jak na nebi tak na Zemi.“ Otče, prosíme dnes večer o milost a svobodu Ducha, abychom byli schopni, přinést lidem pravdu evangelia. Věříme, že zvěst této hodiny je pro Tvoji církev. Pane, prosíme, abychom i my byli částí církve, která má být v posledních dnech vyvolána ven. Otče, jestli na tom ještě nemáme podíl, pak nám zjev, co musíme udělat, abychom se stali její částí. Dej nám milost a sílu v této hodině zkoušky, která přichází na všechny obyvatele Země. Dej nám Ducha svatého, aby nás vedl a provázel, abychom mohli na konci v pokoji přijít k Tobě do věčného života, po čemž všichni věřící vyhlížejí od počátku času. Pomoz nám, Pane. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen. Můžete se posadit.

Jsem opravdu vděčný za výsadu, moci být dnes večer zde, a za milost Boží, která nám byla darována skrze Ježíše Krista.

Co se týče dnešní ranní zvěsti, chtěl bych, aby tomu každý správně rozuměl. Před Bohem doufám, že to ještě není ten čas, ale ta zvěst je pravdivá. Zvěst je pravdivá. Jednou to tak bude, jestli toto není ten čas. Vypadá to tak, jakoby ten čas byl zde, proto jsem cítil jako tehdy Pavel, který řekl: „Nezmeškal jsem vám zvěstovat celou radu Boží.“; všechno, co se mělo stát.

Jedné věci, kterou jsem dnes ráno řekl, lituji. Jmenoval jsem jednoho bratra, o němž se domnívám, že se mýlí. To jsem neměl dělat. Nikdy nikoho nejmenuji. Kdyby se ten pásek dostal do jeho rukou, chtěl bych ho navštívit a mluvit s ním, neboť si myslím, že ten bratr je veliký a dobrý muž, který kázal na tomto podiu; je to bratr DuPlessis. Neměl jsem v úmyslu jej jmenovat. Byl jsem tak uchvácen tou zvěstí, obzvláště tím, kdyby ten čas byl již nyní zde; a tehdy jsem jmenoval toho bratra. Jindy to nedělám. Lituji, že jsem to udělal. Miluji bratra Davida DuPlessis, je to náš bratr. Myslím, že tak rozumný muž jako je on, by měl být s Písmem více obeznámen.

Řeknu vám, co se stalo. Hovořil jsem jednou s Davidem, který dříve v těch shromážděních mluvil pro mne. Kázal za tímto pultem zřejmě ještě ve staré kapli. Jeho bratr Justus byl mým překladatelem v Jižní Africe, kam se opět vracím. Oba jsou z milé rodiny – letničnické. On je opravdu milý. Myslím, že David byl jednou předsedajícím na jedné světové letničnické konferenci. Byl jedním z předsednictva. Později přišel do Spojených států a usadil se v Texasu u bratra Gordona Lindsaye. Pak začal kázat na různých místech.

Ale myslím, že náš milý bratr udělal chybu, jak by se to mohlo přihodit mně, i všem ostatním, když se začal zabývat těmi vysokými a nejvyššími. Hovořil o Princetownské univerzitě a místech, kam jej pozvali. Byl přesvědčen, že dělá to správně, a měl za to, „že krmí stroj“. Takové jásání! Avšak nejen on, také obchodníci plného evangelia, kteří má shromáždění podporují v celém světě. Miluji tyto muže, ale jistě nesouhlasím s jejich principy. Oni opustili ta základní ustanovení, kterými začali, stávají se nyní tím, čím je každá jiná organizace. Spočívá to v tom, že se nesnaží zůstat letničnickými, ale usilují o to, smíchat letnice a všechno ostatní mezi sebou.

Mám za to, že bratr DuPlessis je natolik významný a milý muž, který by měl Písmo dostatečně znát, aby věděl, že čas pomínil, jestliže bláznivé panny přicházejí, aby nakoupily olej. Když přišly nakoupit olej, již žádný nezbýval. To je Písmo. Ony řekly: „Dejte nám z vašeho oleje.“ **Ale nedostaly nic.** Mohou poskakovat, mluvit v jazycích a co jiného ještě, ale podle Slova Božího to neobdržely. Zůstaly venku v temnotě, kde je nářek a skřípění zubů, potom, co vyvolená Nevěsta vešla dovnitř – moudré panny, které měly olej v lampách.

Znám jiného muže a vím, co se nedávno stalo. Spočívá to v tom, že tito milí muži hledají mezi lidmi nějaký ohlas. Vy víte, co mám na mysli. Potom si hned myslí, že je to Bůh, který to tak řídí. Ale často je to ďábel, který to dělá.

Ježíš měl možnost předstoupit před Heroda; On měl možnost předstoupit před mnohé, chtěli Jej mít jako atrakci. To se pokoušejí činit s letničnickými. Letničnickí z toho vyšli ven, aby byli jiní. Ale jako pes se vrací ke svému vývratku a prase do svého kaliště, tak se vrací oni a vstupují do ekumenické rady. Je to strašné. Je to ostuda.

Nechť mne Bůh zachová malým a pokorným, aby mohl zjevit Svoji pravdu. Vidíte, nikdy bych to nechtěl – světla ramp, reflektory tohoto světa. – Nech mě jít touž cestou Páně s těmi opovrženými. Dovol mi vytrvat se Slovem.

Protože právě mluvíme o ekumenické radě a sjednocení s Vatikánem – věříte snad, že by se mohli sjednotit na Slově? Oni jsou schopni se sjednotit na organizaci, ale ne na Slově. Neexistuje nic, s čím bychom mohli uzavřít kompromis. Někáká organizace – všechny jsou stejné. Je to totéž. Dokonale spolu souhlasí: matka a dcera. Když se jedná o Slovo, potom musím vystoupit proti metodistům, baptistům a presbyteriánům právě tak směle, jak to činím proti katolicismu, neboť podle tohoto slova jsou matkou a dcerami. Je to to Slovo, na němž stojím, a sice na každém slově z toho.

Tento milovaný bratr – on a jeho žena jsou mi velice blízcí. Mnozí z vás četli ten časopis. Jak mohl tento milovaný bratr, Bohem poslaný bratr, dovolit své ženě takovou úpravu účesu, až jí někdo řekl, že vypadá jako Jacqueline Kennedyová. Co to je? Ona se neustále stýká s těmito lidmi. Vezme-li si dobrý muž špatnou ženu, buď se ona stane dobrou ženou, nebo z něho bude špatný muž. Ukaž mi, s kým se stýkáš, a já ti řeknu, kdo jsi. Rovný rovného si hledá! Vzdalte se od všeho tohoto třípytívého krámu!

Před několika dny jsem byl s bratrem Sothmanem, který tu sedí, v arizonském pohoří blízko mexických hranic a sestoupili jsme do jedné šachty. Tam jsem vykopal hroudu, která vypadala jako zlato. Ale jen tím, že se třípytíla jasněji než zlato, se dalo poznat, že to zlato nebylo. Blyštěla se, ale zlato se netřípytí, ono má teplou záři. Tomu druhému se říká „zlato bláznů“. Je tak bezcenné, jako kamení ze skály, ve které se nachází. Nazývá se to kyz železný nebo pyrit. Myslím, vědci to tvrdí, že voda a kyseliny nepronikly dost hluboko, aby to ztvrdlo a vzniklo z toho zlato. Přestože se to třípytí jasněji, nemá to v sobě ty chemické prvky. Tak to je také s křesťanstvím, ve kterém se víra jen dělá: Třípytí se to jako Hollywood. Ale církev je naskrz rozžhavená evangeliem.

Jak mi Billy ukázal a oznámil, byla jedna sestra tak laskavá, koupila časopis Life se snímkem sedmi andělů a poslala mi ho. To je ten snímek. Jestliže se na to zahledíte, když ten mrak se začal zvedat, potom, co těch sedm andělů předalo svoji zvěst, zformovali se do tvaru pyramidy, přesně tak, jak jsem vám to říkal tři měsíce předtím, než k tomu došlo. Souhlasí to? Vzpomínáte si, že jeden anděl poutal obzvláště mou pozornost, on měl svá křídla stranou, dozadu natažená. Řekl jsem: „On měl hlavu pozdviženou, jakoby chtěl mluvit.“ Viděli jste zde ta křídla? Tam je ten anděl. Přesně tak, jak to bylo řečeno.

To může udělat jen Bůh. Položili sem také fotografii jedné ženy. Skrze dar rozeznání bylo řečeno: „Tato osoba je zastíněná smrtí. Je to tmavý stín.“

Někdy se pak říká: „To on řekl jen tak.“ Vidíte, to jsou lidé, kteří nemohou jít celou cestu; nemohou to vidět. Mohou s vámi jásat, mohou s vámi mluvit, ale když přijde na to, věřit opravdu všemu celou duší a myslí, to pak nemohou. Ale podívejte, jestliže je v tom Bůh a říká pravdu, pak se to děje nyní v dějinách naposled. Toto je závěr světových dějin. Jde to ke konci. Jednoho dne již čas nebude. Bůh to potvrzuje, duchovně i vědecky.

Již jako chlapec jsem říkal: „Je to světelný sloup, který vypadá jako hvězda.“

Jak mnozí z vás si vzpomínají na ty staré časy, kdy byl nazýván „hvězdou“? Když se to zjevilo tam u řeky a On řekl: „Tak jako Jan Křtitel byl poslán...“

Pak to sestoupilo a byl pořízen snímek. Jeden jsme tu již měli. Říká se, že je tamhle v rohu. Nemohu to odtud vidět. Bylo to vědecky dokázáno, že je to pravda.

Když říkám, že na jistém člověku byl stín – tady je fotografie jedné ženy; vypadá to, jako každá jiná fotografie, kdybychom fotografovali tímto fotoaparátem. Řekl jsem té ženě: „Je nad tebou stín smrti, máš rakovinu. Je tam temný stín.“ Někdo, jedna žena to zcela nepochopila, otočila se a stiskla spoušť. Byla tady a podala o tom svědectví. A pokud vím, je tady i dnes večer. Tady je ta žena s černou maskou nad sebou. V pořádku. To je vědecký důkaz, že je to pravda. Přímou poté, co jí bylo oznámeno, že je uzdravena, byla pořízena další fotografie, na té již není nic vidět. Co to bylo, že to ta čočka mohla sejmout? Co to bylo, když to ta čočka již nezachytila, potom, co bylo nad ní vysloveno uzdravení?

Stál jsem tu a řekl vám, že andělé budou sestupovat. Bratr Fred, jehož jsem předtím viděl, byl jedním z těch bratrů. Myslel jsem, že stojí tamhle na straně, ale již ho nevidím. Ó, je tam vzadu. On stál asi jeden a půl až dvě míle vzdálen od místa, kde jsem byl, a slyšel tu explozi, cítil otřesy a všechno ostatní, co se při tom stalo. Je to tak, bratře Frede? Tam byl ten anděl, který mě poslal zpět se zvěstí. Bylo to ve tvaru pyramidy, jak jsem vám to vyložil již předtím. Než jsem odtud odešel, řekl jsem vám, jak bude sestavená. V celém okolí, až i v Mexiku, byly pořízeny snímky. Mrak byl třicet mil vysoký a sedmadvacet mil široký. Nalézal se v takové výšce, kde již není žádná vlhkost, neboť vlhkost se nedostane výše, než osm nebo deset mil. Ve větší výšce se nemůže žádná vlhkost utvářet. Časopis Life to otiskl, pokud vím ve vydání ze 17. května. Byl to časopis Look nebo Life? Life. Dobře.

Tam je ten vědecký důkaz, že je to pravda. Proto jsme bezstarostní, neboť je to pravda, a je to vědecky a duchovně dokázáno. Co bylo předpověděno, to se stalo. Taková je tedy zvěst sedmi andělů, jestliže dospěje k závěru, zvěst celé Bible. Sedm pečetí tvoří závěr Nového zákona a zapečetějí to. To je pravda. My to víme prostřednictvím prorockých výroků, vědy a Slova. Tři složili svědectví o tom, že je to pravda.

Proto víme, že jsme nyní v konečném čase. Nevím, jak dalece je Jeho příchod ještě vzdálen, to On nám nikdy neřekne, neboť přijde jako zloděj v noci. Ale, přátelé, moji bratři a sestry, buďme prostě připraveni. Chceme se očistit; neboť svět bude dělat stále to, co vždycky. Ani nebudou vědět, že se to stalo. Potom, co budou dveře milosti zavřeny, budou kazatelé ještě dále zvěstovat spásu a volat lidi k pokání. Budou pokračovat dále v tom, co dělali vždy. Tak to bylo v jiných věcích a bude to tak i v tomto věku. Vytržení bude tak náhlé a rychlé, že svět vůbec nepostřehne, že byli vzati pryč. To souhlasí. Nic o tom nebudou vědět. ON přijde a vezme je nepozorovaně pryč. Stane se to, aniž by se o tom něco dozvěděli. Proto se modlete, modlete se za mne; já se modlím za vás. My nevíme, kdy tato hodina nastane, ale věříme, že to bude brzy tak daleko. Vzdalte se od těch lesklých věcí. Vytrvejte s evangeliem. Zůstaňte tu a modlete se.

Billy mi předal lístek, na němž je psáno, že někdo chce nechat své dítě požehnat. Je to tak? Prosím, zvedněte ruku, jestli někdo chce nechat požehnat dítě. Ano, jsou to dvě mimina. Přineste je, prosím, sem. Bratře Neville, pojď také. Možná, že naše sestra může na chvíli ke klavíru a hrát během požehnání dětí. Nechtěli bychom nic opomenout.

Myslete na to, že chce-li Pán, budu zítra večer o tomto čase v New Yorku. Tam vstupujeme na bitevní pole, abychom bojovali dobrý boj víry.

Sestro, pojď, prosím, sem dopředu, já si je převezmu.

Kolik vás se bude za mne modlit? Bude-li Bůh chtít, a já v to doufám, budu příští týden v neděli, bude-li to vhod bratrovi Neville, zase tady. Pojedu cestou do Louisiany kolem, tady cestu přeruším, abych měl ve sboru shromáždění.

Vám všem chci poděkovat za vaši laskavost. Dámě, která mi poslala ty sladkosti, bych chtěl říci, že si toho velice vážím. Nevím, kdo to je. Poslala mi po někom balíček sladkostí a větrníků. Velice, velice dobré. Ještě nyní jsem toho plný. Mnohý dík. Možná si myslíte, že tyto maličkosti pro mne nic neznamenají. Jistě, že ano, jsou to známky lásky. Také jiní dali malé milodary, projevíli je také Billy Paulovi, a darovali mu jiné věci. Nevíte, jak velice si toho vážím, když něco dostanu. Bůh vám požehnej. Nezapomenu na to. O kolik méně na to zapomíná On. „Co jste učinili jednomu z nejmenších, kteří ve Mne věří, to jste Mně učinili.“ Milosrdenství bude prokázáno při těch, kteří milosrdenství konají.

Nyní tu máme ty maličké. Chtěl bych, abyste povstali a zpívali: „Přiveďte je dovnitř." Bratři, pojd'te nyní sem. (Požehnání dětí.)

Já Jej miluji, vy také? ON je nádherný. Slíbil jsem vám, že dnes večer skončím ve 20.30 hodin, tak mi zbývá ještě půl hodiny. Nevím to, ale je možné, že to bude přece jen trochu později.

Jsem rád, že jsem tu dnes ráno viděl bratra Daucha. Nevím, kam šel ten druhý muž; ale jestli mu byl někdy někdo podoben, potom to byl ten muž dnes dopoledne, který seděl tam vzadu. Ta podoba byla přesná. Ptal jsem se: „Který z nich je bratr Dauch?" Díval jsem se sem a tam a již jsem se o tom chtěl zmínit, ale byl jsem tak zaměstnán tou zvěstí. Bratře Dauchu, víš, že vypadáš jako vždycky. Jsem tak rád, že ho vidím v tomto stavu.

Nedávno jsem měl meziměstský hovor z Tucsonu, že se mám opět za něho modlit. Zase se u něho něco objevilo. Bratru Dauchovi je, myslím, přes devadesát let. Vaše tělo ochabuje. „Četná jsou utrpení spravedlivých, ale Pán je ze všech vytrhuje." Když však nastane čas, kdy tělo to bude muset vzdát, vím, že On moji ruku drží. I když z něho zbyde jen hrouda země, Bůh zaslíbil, že je probudí v den nejposlednější. Za to jsem tak vděčný.

Vzpomínám si ještě na to, když bratr Dauch přišel k bazénu ke křtu, aby se nechal pokřtít na jméno Ježíše Krista. Neměl s sebou žádné oblečení na křest, ale přesto chtěl být pokřtěn. Bůh byl tomuto muži milostiv. Pomyslete jen, že on ten čas Bohem vyměřený, překročil již o dvacet let. Jestli to není milost! Před několika dny ležel s totálním selháním srdce, a k tomu se ještě přidal infarkt. Ó, kdyby Bůh tohoto muže neuzdravil, a opět nepostavil na nohy! Myslím, že jeho lékař mezitím zemřel. Je to tak? Byl to židovský lékař, který jej ošetřoval a s nímž jsem na chodbě mluvil. On již zemřel. Ó, jak hluboká je Tvá láska, ó Pane! Jak veliká je Tvá láska!

Zde leží kapesníky, nad kterými se budu za chvíli modlit. Nejprve ale budu hovořit o víře. Potom uvidím, jak Pán povede, a co na to bude navazovat. Jednoduše to přenecháme Jemu, to je to nejlepší.

Ó, jsme shromážděni v nebeských místech! Dnes jsem mluvil s některými přáteli, když jsem vyšel z restaurace Blue Boar. Řekl jsem: „Vy tu přece zůstáváte na bohoslužbu?"

„Ano."

Řekl jsem: „Možná, že budete na cestě až do půlnoci nebo do jedné hodiny ráno." Ale je to dlouhá cesta, oni zřejmě dorazí až kolem šesté hodiny ráno domů. Myslete na to, jsou to lidé, kteří jsou unaveni právě tak, jako i já. Oni jezdí do Tennessee a jiných směrů. Pán nechť jim požehná.

Je tak mnoho věcí, které bych mohl zmínit. Vyplnil bych tím všechnen čas. Nevidím vás již tak často a prostě k vám mluvím rád. I když se nedostanu k tomu, abych vám řekl všechno, přesto na vás všechny tady myslím. Jsou tu také bratři, kteří zrušili své bohoslužby.

Bratr Jackson, který zde byl dnes večer, dal nádherný výklad mluvení jazyka, který měl jiný bratr. Tím bylo potvrzeno, že to bylo od Boha. Sledovali jste, že On neřekl, že to je zvrácené, ani opak toho, On jen dal varování, abychom slyšeli. Bratr Jackson odřekl dnes dopoledne bohoslužbu ve svém kostele a pokud vím, udělali to i jiní bratři z okolí Sellersburgu.

Bratr Ruddell tu dnes dopoledne také byl. Nevím, jestli jsou tu přítomni také nyní. Jsou tady! Pán Ježíš vám požehnej, bratře Ruddelle a všem ostatním. Prostě nejsem schopen vyjádřit, co pocítuji. Až dorazíme tam, na druhou stranu, chtěl bych se s vámi všemi posadit na deset tisíc let, abychom pak mohli spolu o všem rozmlouvat.

Ale nyní, kdy je žeň zralá a dělníků málo, pojd'me k dílu, neboť je možné, že někde je ještě nějaký hříšník. Může zde být někdo, jehož život bude dnes večer zcela změněn. Nestalo-li se to dnes dopoledne, mohlo by se stát dnes večer, že ty knihy budou zavřeny. Myslete na to, pak již nikdo nepřijde, až všechna jména spasených budou zavolána.

Nyní všichni pozorně naslouchejte, než budu předčítat z Písma. Všichni, kteří budou jednou spaseni, jejich jména Bůh zapsal do Knihy života Beránka, než byl svět stvořen. Kolik vás to ví? To říká Písmo. Antikrist bude v posledních dnech pravé věci – pravé církvi – tak podoben, jako Jidáš, že kdyby to možné bylo, i vyvolení by byli svedeni. Kdyby to bylo možné. Je to správné? Nikdo nemůže k Ježíši přijít, jedině, že by jej Bůh táhl. Všechny, které Mu Bůh dal, k Němu přijdou. Když On tu Knihu vezme, pak poslední jméno dorazilo.

Hleďte, v Lutherově období On vytáhl všechny ven; ve Wesleyově období vytáhl všechny ven; v letničním období, v různých obdobích je vytažoval ven. Oni jsou již na druhé straně a s těmi zbývajícími nebudou souzeni, neboť mají podíl na vytržení. Až vyjde ten poslední, jehož jméno je zapsáno v Knize života zabitého Beránka před ustanovením světa, až prožije spasení, je Jeho dílo dokonáno. ON pak přijde a bude si nárokovat ty, které spasil. Pro tohle naše srdce krvácejí, neboť kdyby potom uplynulo ještě tisíc let, nikdo by nebyl spasen, jediné, že by byl zapsán před ustanovením světa do Knihy života Beránka. Kdo je to? To nevím. Nikdo to neví; jen Bůh sám. Důvěřuji, že jména nás všech jsou zapsána v Knize. Jestliže je tam napsané to mé, jsem si jist, že tam budu. Není-li tomu tak, pak tam nebudu. Vidíte, všechno závisí na Bohu. „Nezáleží na našem chtění nebo běžení, ale na Bohu, který prokazuje Své milosrdenství.“

Nyní se vši bázní a upřímností přistoupíme ke Slovu. Myslím, že tohle je to, co musíme udělat. Ustaňme se vším nesmyslným. Rozjímejte a buďte upřímní. Díval jsem se na ta vyznání ve shromážděních, která měl Billy Graham v televizi. Proti Billymu Grahamovi nic nemám. Kázal v Kalifornii poslední večer nádhernou zvěst, a sice o stejné věci, kterou jsem nedávno kázal z proroka Daniele. „Váženo, váženo a nalezeno lehké.“ Kolik vás to vidělo? Mnozí z vás, mám za to.

Pozorovali jste ty lidi, kteří uličkami přišli dopředu? Žvýkali žvýkačku, smáli se a postrkovali se navzájem? Těm přece nešlo o život nebo smrt. To nebyla žádná lítost nad hříchem ani pokání. Rozhodnutí udělané se suchým okem není nic. Vidíte, není to vůbec nic. Hříchu musíte litovat a odvrátit se od toho. Billy sám řekl: „Je prokázáno, že ze třiceti tisíc nenalezneme za rok ani třicet.“, a jindy: „Co se děje s New Yorkem? Měl jsem tam velké shromáždění, a co se stalo? Hřích je horší, než předtím.“ Bude to ještě horší!

Tento národ nebude činit pokání, neboť je ztracen. Jedná se jen o vás jako o jednotlivce. A brzy to pomine, jestli to již nepominulo. Napište si to, vy mladí. Podívejte, jak dalece to, co řekl bratr Branham, je správné nebo falešné – není to bratr Branham. Hřích bude stále horší, až jednoho dne budou nebesa hořet a padnou na Zem, která bude ohněm spálena. Ti spasení pak již tady nebudou, budou vzati pryč.

Nyní bych chtěl číst z Mar.11; 1.Jan4:4 a Mat.28:20. Nejprve z Mar.11:12-24. Pozorně naslouchejte, když čteme. Bude to základ pro malé svědectví a některá slova napomenutí. Potom se podíváme, co by Pán chtěl, abychom činili. Zůstaňte všichni sedět a modlete se, zatímco čteme.

„A druhého dne, když vycházel z Betany, zlačněl. A uzřev z daleka fík, an má listí, šel, zda by něco našel na něm. A když přišel k němu, nic nenalezl kromě listí; nebo nebyl čas fíků. Tedy odpověděv Ježíš, řekl jemu: Již více na věky žádný z tebe ovoce nejez. A slyšeli to učedníci jeho. I přišli do Jeruzaléma. A vešel Ježíš do chrámu, počal vymítati ty, kteří prodávali a kupovali v chrámě, a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holuby převracel. A nedopustil, aby kdo nádobu nesl skrze chrám. I učil je, rka jim: Zdali není psáno, že dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů? Vy pak učinili jste jej peleší lotrů. Slyšeli pak to zákoníci a přední kněží, a hledali, kterak by jej zahubili; nebo se ho báli, protože všečen zástup se divil učení jeho. A když byl večer, vyšel z města. A jdouce ráno, uzřeli ten fík, on uschl z kořene. Tedy vzpomenuv Petr, řekl jemu: Mistře, ten fík, kterému jsi zlořečil, uschl. I odpověděl Ježíš, řekl jim: Mějte víru Boží. Nebo amen pravím vám, že kdo by řekl hoře této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane, cokoli dí, stane se jemu tak, co by řekl. Proto pravím vám: Zač byste modlíce se, prosili, věřte, že vezmete, a stane se vám.“ To je ta podmínka.

Nyní bych chtěl číst z 1.Jan4:4:

„Vy z Boha jste, synáčekové, a zvítězili jste nad nimi. Neboť větší je ten, který je ve vás než ten, který je ve světě.“

Dovolte mi to přečíst ještě jednou:

„Vy z Boha jste, synáčekové, a zvítězili jste nad nimi. Neboť větší je ten, který je ve vás než ten, který je ve světě.“ Dvě zájmena, ten – osobní zájmeno, který je ve světě, a Ten, který je ve vás; Ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě.

A nyní Mat.28:20:

„Učíte je zachovávatí všechno, co jsem vám přikázal. A aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.“ Amen!

Z tohoto textu bych chtěl pro dnešní večer zvolit následující téma: **Ten, který je ve vás.** Tím bych chtěl přirozeně zbudovat víru pro modlitební bohoslužbu a pokud možno začít co nejrychleji.

Je to tak, jak jsem vám řekl. Chtěl bych vás informovat o událostech, které se staly, a obvykle vyčkávám, až přijdu sem do sboru, abych o těch událostech vyprávěl. Když to chtějí slyšet jiní, mohou se to dozvědět z magnetofonových pásků, ale já s tím čekám, dokud nepřijdu sem. U této události, o níž vám nyní budu vyprávět, byli svědky někteří muži, křesťanští bratři a jsou zde přítomni. Jeden z těch, který byl u toho, je bratr Banks Wood. Další, kdo byl u toho, je bratr David Wood. Také bratr Ewans, který je zde, u toho byl i se svým synem Ronaldem. Dále tam byl náš vážený diakon, bratr Wheeler. A také bratr Mann, metodistický kazatel z New Albany, kterého jsem nedávno pokřtil na jméno Ježíše Krista, tam byl, když se to stalo.

Již nějaký čas, několik let jsem pociťoval nouzi v srdci. Cítil jsem se přítom, jako bych udělal něco převráceného. Stále znovu a znovu jsem zkoumal svůj život, abych zjistil, co by bylo zvráceného. „Pane, udělal-li jsem něco převráceného, potom mi to zjev, a já půjdu a uvedu to do pořádku. Ale nic mi nebylo zjeveno. Řekl jsem: „Zranil jsem někoho? Nebo jsem něco neudělal? Nečetl jsem dostatečně? Nemodlil jsem se dost?“ Četl jsem, modlil se a uvažoval: „Zjev mi to. Způsobil jsem někomu trápení? Jestli je to tak, chci to dát do pořádku. Ukaž mi to. Nechtěl bych mít na sobě takové břemeno.“ Těch posledních pět let, kdy jsem se vrátil z misijního pole, spočívalo toto břemeno na mém srdci.

Šel jsem do hor. Šel jsem k moři. Chodil jsem všude; modlil jsem se, modlil a modlil a modlil, ale nepovolilo to. O všem jsem přemýšlel, jestli jsem kdovíco učinil, ale stále to nepovolovalo. Byl jsem jak svázaný. Je úplně zvláštní, že to bylo vzato pryč, když přišla ta zvěst pro dnešní dopoledne. Byl to Bůh, kdo to pro to pozdržoval? Nevím. Vidíte, tohle všechno se mi honí hlavou. Můžete si představit, co je v srdci člověka, když s tím musí být hotov; myslíme-li na to, co se děje a víme, že to musíme lidem říci; jestliže víme, že někteří to špatně pochopí, a někteří půjdou do tohoto, jiní do jiného směru; víme-li, jak to je, že tomu někteří budou věřit a jiní ne. S tím se však musíme vypořádat.

Jak to říci, aniž by člověk někoho zranil? Jak to říci, aby to vypůsobilo to správné? Jak to říci a lidem přítom dokázat, že do nich se nestrefujeme, ale že je milujeme? Jak můžeme být přísní a rozhodní, a přítom plni lásky? Jak to máme vyložit? A běda mi, jestliže to neudělám; vidíte, tady to je. Není divu, že je člověk stále nervózní a vnitřně rozbit.

Přijel jsem z Arizony, abych tady potkal několik bratrů, kteří každý rok jedou se mnou do Colorada na hon. Mnozí se divili: „Proč chodíš na hon? Co tě k tomu vede?“ Hled'te, vy jste zde plnění, já jsem vyprazdňován. Já se naplním tam, abych se tady mohl vyprázdnit. Vidíte? Nejdu tam, jen abych střílel zvěř. Každý z těch, kdo se mnou jdou, vědí, že jsem přešel kolem stovek kusů zvěře, aniž bych se jich dotkl. Nedělám to pro to.

Nedávno jsem šel a zastřelil jsem zvěř pro křesťanské obchodníky. Jestliže tam jdu, říkají: „Billy, opatři mi nějakého jelena nebo laň, daňka, toto nebo ono.“ Šel jsem, zastřelil jsem zvěř po své pravici a levici. Pán mi pomohl ji vystopovat, najít a dobře střelit, že jsem trefil, a oni tam seděli, a hovořili o svých obchodních záležitostech.

Potom mi Pán řekl, abych to již nedělal. Cítil jsem se velice zle kvůli tomu a slíbil jsem, že to již nebudu dělat. Řekl jsem: „Jestliže by nastala nouzová situace, a někdo by to opravdu potřeboval, pak to udělám.“ Tito muži mají dost peněz, aby si koupili hovězí maso a co by chtěli. Proč bych to tedy měl dělat? Ať ta zvířata žijí, jestliže pro to nemají žádné využití.

Chodím tam, abych byl sám. Všichni, kteří se mnou chodí na hon, vědí, že s nikým nechodím na hon společně. Jdu sám. Večer se pak s nimi sejdu. Shromáždíme se k modlitbě. Byli tam mnozí kazatelé. Tam v horách byl letos také bratr Palmer. Myslím, že jsem ho tu viděl. Sedí zde. Také bratr Bob Lambert tady dnes dopoledne byl. Někde jsem ho zahlédl. Myslím, že tu stále ještě je. Také ti dva hoši Martinovi u toho byli. Domnívám se, že i oni tady jsou. Jsou zde, hoši Martinovi? Bratře Martine, před několika dny jsi mi volal, to bylo dobře; ten mladý bratr kazatel byl uzdraven.

Jsi tady ty, za koho jsem se před několika dny po telefonu modlil? On je z Arkansasu. Zapomněl jsem jeho jméno. Jeho žena mi telefonovala. Její muž byl na jedné straně oteklý, měl vysokou horečku a umíral. Tentýž muž byl tehdy ve shromáždění v Little Rocku, nebo Hot Springs volán. On vypadá velice dobře. Jestli je zde, pak zřejmě nepovstane. Já jsem zapomněl jeho jméno. Nemohu si na ně vzpomenout. Je to bratr Blair. Kolik vás bylo ve shromáždění v Little Rocku nebo Hot Springs? Tam Duch svatý tohoto mladého muže zavolal a řekl mu, že ďábel se pokouší přimět ho k tomu, aby mě odmítl a řekl, že jsem falešný prorok. Ten muž dosvědčil, že je to pravda. Vidíte, co se ďábel snaží dělat? Ten muž nechodí k žádnému lékaři, on nevěří, že bychom měli chodit k lékařům. Satan věděl, že nemoc jej postihne natolik, že by ho mohl přímo tam usmrtit. Proto se snažil jej přimět k tomu, aby mě odmítl. Duch svatý ho z milosti volal a řekl mu, že to nemá dělat. Neznal jsem toho muže. Bylo mu řečeno, že to nemá dělat.

Jednoho večera mi volala jeho žena a řekla: „Bratře Branhame, myslím, že zemře. Je úplně oteklý a má horečku, skoro není při smyslech. Poslední, co řekl, bylo: ‚Zavolej bratra Branhama.‘“

Ptal jsem se: „Máš v kabelce kapesník?“

„Ne.“ Já byl v Tucsonu, ona v Arkansasu.

Ptal jsem se: „Máš někde něco?“

Odpověděla: „Mám tu šálu.“

Řekl jsem: „Polož ruku na šálu a druhou drž telefonní sluchátko.“ Modlil jsem se a prosil Boha, aby byl milosrdný a osvobodil jej od nepřitele.

Šla a položila tu šálu na svého muže. Příštího jitra mi volal on. To se stalo ani ne ve dvaceti čtyřech hodinách.

Našeho drahého bratra Roye Robertsona jsem dnes večer ještě neviděl. Vždyť víte, že bratr Roy sloužil kdysi v armádě. Jestli je tady, doufám, že tomu bude rozumět, neboť to neodsuzuji. On bere všechno přesně. Byl poručíkem v armádě, a zvykl si na zacházení s lidmi, jak se to děje v armádě. Duchovní věci byly pro všechny, ale ne pro něho. Pán jej však zachoval. Jinak by byl již mrtev, odložili ho na delší čas k umírajícím, ale Pán ho uzdravil; od té doby Mu následuje. Ale všechny duchovní věci, vidění atd. neznal.

Mnozí z vás vědí o vidění, které bratr Roy měl nedávno, než jsem tam šel. Ve vidění viděl mne a světlo na jedné hoře, a hlas, který z toho mluvil. To bratra Roye zbavilo každé pochybnosti.

Jednoho večera byl tak zle postižen – byl nemocen, měl vysokou horečku, a lékař mu předepsal lék. Ale nepomohl mu. Byl v takovém stavu, že se již nemohl hýbat. Nohy a všechno měl jako ochrnuté. Ten ubohý bratr byl zraněn německým šrapnelem, a myslím, že byl jediný ze všech, kdo přežil. Byl však těžce zraněn.

Víte, co se stalo? Řekl jsem jeho šlechetné paní, sestře Robersonové: „Máš tam něco?“

Řekla: „Mám tu kapesník. Chtěl, aby za něho bylo modleno.“

„Jdi, přines ho.“ Byl jsem v Tucsonu. Ona položila na kapesník svou ruku, já jsem se modlil a přikázal: „Sestro Robersonová, stane se to.“

Něco mi řeklo: „Zmizí to. Vyslov to.“ Během půl hodiny horečka zmizela, a on přišel do kuchyně a chtěl něco k jídlu.

Co se snažím říci, je to, abyste nikdy neztráceli důvěru. Nikdy si nenechte satanem o mně něco namluvit, neboť toho je velice mnoho, ale držte se pevně víry. Jestliže to neuděláte, nestane se to. Nehleďte na mne jako na člověka, neboť jsem jen člověk plný chyb. Hleďte na to, co říkám o NĚM. ON to je. Je to On.

Vidíte, když jsme byli v Coloradu tam nahoře, vraceli jsme se, neboť již bylo velice sucho, a zvěť se tam vyskytovala vzácně. Pán požehnal bratru Wheelerovi a dal mu krásnou trofej. Velice jsme se z toho těšili, protože to bylo poprvé, co s námi v těch lesích honil. Pán mu požehnal. Potom jsem zastřelil velký kus, který jsem hledal dvacet let. Bratr Banks a já jsme ho stopovali po dlouhý čas. Svoji pušku jsem zastřelil v teplém podnebí, a potom jsem si ji vzal do chladnějšího podnebí. Tím se hlaveň zkroutila, i když byla uložena do skla, a střela šla o několik coulů vedle. To zvíře stálo mezi stromy a bylo zasaženo tam, kam by to nikdy nemělo být. Kdybych je zasáhl níže, pak by bylo za několik vteřin mrtvé. Ale bylo zasaženo výše, takže vyskočilo a zdálo se, jako by tam padlo.

Billy byl u mne a řekl: „Je zasažené.“ I já jsem si to myslel, ale když jsme tam došli, nebylo to tak. Řekl: „Ty jsi zasáhl strom.“ Ohlížel jsem se, ale na žádném stromě jsem žádnou stopu neobjevil. Tedy jsem se je vydal hledat. Pak zazněl varovný signál. Asi sto mužů se nacházelo ještě výše než my; bratr Palmer a bratr Ewans, jeho syn Ronnie a jiní jsou svědkové. Velké množství mužů šlo ještě dále nahoru, až tam, kde se to nazývá jako „pastviště krav“, kde se zdržují kovbojové a jezdí na koních, aby krávy třídili. Sám jsem tam byl nějaký čas a střežil jsem dobytek.

Bylo tam tedy asi sto mužů. Každý v tom kraji ví, že když je ohlášena sněhová bouře, je nejlepší uklidit se do bezpečí. Proto bratr Palmer a jiní odcestovali dříve, neboť mají ve svém voze pouze třístupňové řazení a museli se odtamtud dostat pryč. Jinak se může stát, že tam člověk zůstane celé týdny. Předpovědi počasí v novinách a rozhlasě oznamovaly sněhovou bouři. Celé houfy, prakticky všichni, tu krajinu opouštěli. Udělali to neprodleně, neboť věděli, že odtamtud musí zmizet.

Moji bratři měli ještě dvě povolení k odstřelu zvěře a proto nechtěli odjet. Řekl jsem tedy: „Dobře, zůstaneme zde.“ Ale já měl naplánované shromáždění, které se mělo uskutečnit asi za šest dní, a proto jsem se musel do Tucsonu vrátit.

Má žena a já jsme spolu dvacet let. Dvacet let jsem trávil každé naše výročí svatby tam nahoře. Vždycky to tak vyšlo. Mám tam místo, kam vždycky chodím a modlím se, je to podobné místu, kam jsem ji jednou vzal s sebou.

Víte, jednou jsem něco udělal: Protože jsem neměl dost peněz na hon a svatební cestu, vzal jsem svoji ženu na hon s sebou, který byl zároveň naší svatební cestou. Byli jsme v New Yorku a vzpomínám si, jak jsem jí pomáhal přes kmeny stromů, abychom se dostali na toto místo. Nyní mám podobné místo, a vzpomínám na ni, když ve výroční den naší svatby jdu tam. 23. října se zahajuje lovecká sezóna, a dvacet let jsem v té době nebyl doma, ale vždycky tam.

To byl náš svatební den. Řekl jsem bratrovi Mannovi a ostatním: „Rozdělte večer oheň. Chcete-li tu zůstat, potom musíte myslet, že tu budeme muset setrvat třeba i měsíc.“, neboť jsem již zažil, že za jedinou noc napadlo dvacet stop sněhu. Jestliže tam jdeme, může být krásně a sucho, ale již příští ráno je tolik sněhu, že v něm zmizí váš stan. Pak tam člověk musí zůstat, dokud neroztaje, protože je 15-20 mil daleko v pustině. Když je to kritické, jsou vyslány helikoptéry, a člověk je odtamtud vyproštěn – nikdo tam nezahyne. Ale obvykle se musí tak dlouho čekat.

Každý odtamtud zmizí, jakmile slyší předpověď počasí. Ale my jsme byli venku a já jsem řekl: „Nyní se rozhodněte. Chcete-li zůstat, budu tady s vámi honit. Zavolám své ženě a popřeji jí všechno nejlepší k výročí svatby.“

Řekl jsem: „Potom si ale nakoupíme nějaké potraviny, protože tu možná budeme muset zůstat.“ Již jsme neměli chléb, a koblihy od té doby již nechci vidět. V Kanadě jsem je jedl asi dvacet dní. Měl jsem jich opravdu dost. Proto jsem chtěl přinést chléb.

Oni prohlásili, že tam chtějí zůstat. Nezbyvalo mi tedy nic jiného, než zůstat s nimi. Bratr Mann a já jsme jeli dolů a přivezl jsem potraviny. Zavolal jsem své manželce, ale nikdo nebral telefon, nikdo neodpovídal. Tak jsem čekal asi hodinu, až jsme nakoupili všechny potraviny, šel jsem k telefonu a znovu volal, ale nikdo neodpovídal. Zavolal jsem potom sestru Ewansovou. Mám za to, že je tady. Bratr a sestra Ewansovi jsou zde. Zavolal jsem tedy sestru Ewansovou, neboť bratr Ewans mne o to žádal, a ona řekla: „Jistě, že zavolám sestře Branhamové a popřeji jí všechno nejlepší k výročí svatby.“ Ona šla nakoupit potraviny pro děti.

Pak jsme jeli zpět. Příštího rána bylo nebe zamračené. Celý podzim tam nahoře ještě nepršelo. Proto bylo veliké sucho. Kvůli suchu se musela lovecká sezóna o několik dnů prodloužit.

Toho rána jsem řekl bratřím: „Jakmile začne pršet, padat kroupy nebo sněžit, vraťte se co nejrychleji do tábora, neboť během pěti minut nespátíte ani svou ruku před očima. Všechno bude vzhůru nohama. Je jedno, zda ten kraj dobře znáte, nevrátíte-li se, zahynete tam. Někdy nemůžete ani dýchat, a když nastane krupobití, musí vás to ubít. Jakmile to začne, jděte jak nejrychleji můžete do tábora, jedno, kde právě budete.“

Řekl jsem: „Pojďte sem, do této rokle. Já vystoupím nahoru a skutálím dolů kamení, abych vyplašil zvěř a zahnal ji dolů, potom z nich můžete zastřelit, co budete chtít.“

Tak jsem začal stoupat nahoru a po nějaké chvíli jsem se dostal na místo, které se nazývá „sedlo“. Pokaždé jsem je přešel, abych se dostal k bodu zvanému „žabí stehýnko“ a který se nachází nahoře, na rozvodí. Když jsem dorazil téměř k tomu sedlu, byla mračna stále temnější. Nebylo tam již žádné auto. Kovbojové byli v táboře. Bylo to stále horší. Za několik minut začalo pršet. Dal jsem si pušku pod kabát, aby se nezapotil dalekohled a nezvlhla hlaveň, abych ji mohl použít, kdyby přišel nějaký medvěd. Tak jsem držel dalekohled, a posadil se pod strom. Seděl jsem tam a modlil se. Řekl jsem: „Pane, Bože, Ty jsi velký Jehova, miluji Tě.“

Jak mnohá prožití jsem měl! Ukázal jsem bratru Palmerovi a druhým bratrům místo, kde jsem onoho dne viděl toho orla stoupat vzhůru. V této krajině jsou ta místa, kde se to všechno stalo. Tam bývám dotčen obzvláštním způsobem. V těch horách jsem měl tak mnohá prožití s mým Pánem. Tam nemůžete jít nahoru, aniž byste Jej nespátřili; je prostě všude.

Když jsem tam seděl, přihnalo se krupobití. Foukal vítr. Řekl jsem: „Cestu dolů znám, ale musím okamžitě vyrazit.“

Díval jsem se dolů, ale údolí jsem již neviděl. Mraky se honily sem a tam, a vítr srážel kroupy. A bylo to tady, sněhová bouře! Předpovídali již kolik dní dopředu, že přijde veliká sněhová bouře.

Bratr Tom, který je tady, bratr Tom Simpson, který přišel z Kanady, tu předpověď počasí slyšel. Radili mu, aby nejezdil těmi končinami, protože předpovídali sněhovou bouři. Kde jsi, bratře Tome? Tamhle je.

Sněhová bouře byla tady. Každý se na to připravil. Dal jsem si pušku pod svou červenou bundu, a sestupoval jsem dolů. Když jsem byl asi půl míle od toho sedla, začaly padat velké sněhové vločky. Vítr se točil v pohoří. Do údolí již nebylo možné vidět, jen asi tak dvacet, třicet stop daleko. Věděl jsem, že musím přejít hřeben, který nazýváme „prasečí hřbet“ a potom dorazím k potoku. Musel bych jít podél potoka a věděl bych, kam se dostanu, kdyby začalo být opravdu zle.

Sestoupil jsem asi půl míle dolů, a tehdy ke mně něco mluvilo tak jasně, jako vy slyšíte mne: „Stůj, a vrať se zpátky!“

Myslel jsem si: „O čem jsem přemýšlel? Možná, že je to jen můj rozum.“ Nemohl jsem udělat ani krok dále.

Ráno mi David udělal obložený chléb. Mám za to, že se snažil mi odplatit, že jsem jeho tatínkovi jednou udělal krajíc s cibulí a medem. Neměli jsme již nic jiného. On mi připravil něco podobně nesmyslného; nevěděl jsem, co všechno do toho dal. Měl jsem to v bundě, a zmoklo to, tak jsem si myslel: „Zastavím se, a sním to. Možná, že se mi pak bude dařit lépe. Pustil jsem se do krajice asi v 10.00 hodin, přitom jsem si myslel: „Teď mi bude lépe.“ Vydal jsem se opět na cestu, ale někdo řekl: „Vrať se, odkud jsi přišel!“

Tou bouří jsem měl projít zpět – více než půl míle vzhůru, ztemnělým lesem, kde člověk mohl vidět sotva tak daleko, jako tady odtud k těm varhanám. Pomalu stárnu, jsem nyní třiatřicet let křesťanem, a vím, úplně jedno, co to je, a jak zvláštní se to zdá být, poslouchajte Pána. Udělejte, co Pán říká!

Otočil jsem se, a prodral se zpět až k tomu sedlu. Sněhu padalo stále více, a rychle se stmívalo. Tam jsem se posadil, a dal si kabát tak, abych jím zakryl dalekohled na pušce. Když jsem si sedl, myslel jsem: „Co tu dělám? Proč jsem se sem vrátil?“

Čekal jsem několik minut, a pak jsem vystoupil ještě o něco výš, a tak jasně, jak to jen lze slyšet, mi řekl jeden hlas: „JÁ jsem stvořitel nebe i Země. JÁ dělám vítr i déšť.“ Sňal jsem klobouk, a řekl: „Veliký Jehova, jsi to Ty?“

ON odpověděl: „JÁ jsem to byl, kdo přikázal větru na moři, aby utichl. JÁ jsem to byl, kdo přikázal vlnám, aby se uklidnily. JÁ jsem stvořil nebe a Zemi. Zdali jsem to nebyl Já, kdo ti řekl, že máš vyslovit veversky do bytí, a které se také zjevily? JÁ jsem Bůh.“

Jestliže k vám mluví hlas, pozorujte Písmo. Není-li to podle Písma, pak s tím nemějte nic společného. Nezajímá mě, jak je to jasné, distancujte se od toho.

Odpověděl jsem: „Ano, Pane.“

ON řekl: „Mluv k větru a bouři, a ty odtáhnou.“ Nuže, Bible leží přede mnou. V ní je můj život.

Postavil jsem se, a řekl: „Pane, nepochybuji o Tvém hlasu.“ Pak jsem řekl: „Mraky, sníh, déšť, kroupy, odmítám váš příchod. Ve jménu Ježíše Krista, vraťte se zpět na své místo! Příkazuji, aby slunce neprodleně vyšlo, a svítilo čtyři dny, dokud neskončí náš lovecký výlet, a já s bratry neodjedu. Nejprve to přicházelo v proudech, pak to sláblo, až konečně zcela ustalo. Stál jsem úplně tiše.

Bratři, kteří byli dole, se ptali, co se tam asi stalo. Kroupy s deštěm ustaly. Potom mezi horami projel vítr, roztrhal mraky, a odvál je do všech čtyř nebeských směrů. V několika minutách vysvitlo slunce, bylo příjemné teplo. To je pravda. Bůh ví, že je to pravda. Stál jsem tam, sňal svůj klobouk a pozoroval to.

„To jsi řekl nyní ty?“ Úplně jsem strnul.

Myslel jsem: „Všechno je v rukou Božích, který zavolal stvoření do bytí. Co mi tímto říká?“

Vzal jsem pušku, otřel jsem dalekohled, a ubíral se z hory dolů. Někdo ke mně mluvil: „Proč také v této pustině neputuješ se Mnou?“

Odpověděl jsem: „Ano, Pane, z celého srdce. Jedna z největších věcí, kterou mohu učinit, je, putovat s Tebou.“ Přehodil jsem si pušku přes rameno, a prošel jsem tím nedotčeným lesem, kde ještě nikdy nebyla sekyra zařata.

Když jsem sestupoval těmi horskými stezkami dolů, myslel jsem: „Zajdu na to místo – včera jsme přece měli výročí svatby – a jako pozdrav pro Medu se tam na několik minut zastavím, tam, co roste skupina osik na jedné výšině. Půjdu tam, prostě jako pozdrav k našemu výročí. Pak přejdu po druhé straně tohoto tmavého hustého lesa dále, tam přes výšinu Corral (dobyččí ohrada), a odtamtud sejdu dolů.“ Šťastný jsem se ubíral tím směrem. Řekl jsem: „Otče, vím, Ty jdeš se mnou. Jaké privilegium! Není nikoho většího, s kým bych mohl putovat, než s Bohem samotným.“ Sluníčko hrálo, zvláště když jsem vyšel z horského lesa.

Po třech dnech jsem zastavil u čerpací stanice, a řekl: „Nádherný den.“ V tom kraji nepršelo čtyři dny. Každý den svítilo slunce, a ani mráček se na nebi neukázal.

Přijel jsem k čerpací stanici a řekl: „Je opravdu nádherně.“

„Ano, je.“

Řekl jsem: „Bylo veliké sucho.“

Muž, který obsluhoval benzinovou pumpu, řekl: „Je to zvláštní. Viš, říkali, že přijde sněhová bouře, ale úplně náhle ustala.“

Jeli jsme s mým synem Billym dále, blížili jsme se k hranici Nového Mexika. Někde jsme zastavili, abychom něco snědli, neboť jsme odcestovali brzy ráno. Řekl jsem: „Je opravdu krásně.“

„Ano, je to tak.“

Prohodil jsem: „Vypadá to, že bylo veliké sucho.“

„Ano, to také bylo.“

Ptal jsem se: „Jsi odtud?“

„Ne“, mínil ten člověk, „jsem z Wisconsinu, ale jsem tu již dvacet let, a tak zřejmě mohu říci, že jsem tu doma.“

Řekl jsem: „To jsi již pravděpodobně domorodec. Vypadá to, jakoby tu bylo veliké sucho.“

On odpověděl: „Viš, stalo se tu něco úplně zvláštního! Předpověď počasí ohlašovala sněhovou bouři, hodně sněhu. Opravdu to začalo, ale najednou byl konec.“

„Neříkej!“

Když jsem se vrátil domů, informoval mne bratr Tom, že mu radili, aby se nevydával touto trasou, protože má přijít sněhová bouře. On tím krajem projel, aniž by viděl kapku vody. Bůh je stále ještě Bohem, jako byl vždy a vždy.

Doufám, že má žena nedostane tento pásek, ale něco vám povím. Neříkám nic jiného než pravdu. Jen tak bychom to měli dělat. Často jsem se ptal, proč si nikdy nepostěžuje, že vždycky v čas našeho výročí se vydám na lovecký výlet. Víte, pro co jsem se rozhodl? Myslel jsem, že kolem domu je tolik lidí, víte přece, jaký jsem. Jsem tak nervózní, a mimo to bych chtěl stále mluvit o Bohu a Bibli. Snad to ona bude brát jako příležitost, trochu si odpočinout, když několik dnů budu na honu. Aspoň se mne na pár dnů zbaví. Když jsem tamtudy šel, takto jsem uvažoval.

Já se jí omluvím, a budu prosit Boha o odpuštění, že jsem se zabýval takovými myšlenkami. Myslel jsem si: „Nuže, je přece tak pilná, buď je v kuchyni, nebo někde jinde zaměstnaná.“

Každý, kdo ji zná, ví, že pračka se nezastaví. Tak jsem za ní šel a řekl: „Neper přece pořád, povídej si se mnou. Miluji tě. Chtěl bych, abys mi něco řekla. Řekni mi, že ty to také děláš.“

Odpověděla: „To přece víš.“, a pokračovala v praní stejným tempem.

Řekl jsem: „Nechtěl bych, abys to dělala právě teď, ale abys šla dovnitř a posadila se se mnou.“

„Ó Bille, vždyť mám tolik práce.“

Tak jsem si myslel, že tam pojedu, aby měla čas, udělat si svou práci. Na to všechno jsem myslel, když jsem tudy procházel.

Mějte na paměti, že jsem sem položil svou Bibli, abyste viděli, že stojím před tímto Slovem.

Zatímco jsem tam procházel, něco se se mnou stalo. Když jsem vyšel, vzpomínal jsem nejdříve na to, jak jsem ji tam vzal na svatební cestu. Byla krásná, černovlasá, hnědooká dívka, a já jsem jí pomáhal přes kmeny stromů, a snažil se ji zavést tam, kde jsem zabil toho medvěda. Chtěl jsem ukázat své ženě, kde byl ten medvěd. Měla mé vysoké kovbojské boty. To bylo asi před dvaadvaceti lety. Brali jsme se roku 1941. Tehdy jsem ji přes kmeny stromů zvedal.

Myslel jsem si: „Ubožátko malé! Ty to musíš se mnou vydržet, už jsi zešedivěla.“ Šel jsem dále. Několik dní jsem se neholil, a zjistil jsem, že i já jsem zešedivěl. Díval jsem se na své šedé vousy a myslel si: „Starý brachu, brzy to s tebou půjde ke konci. Jestli chceš ještě něco udělat, pak si musíš pospíšet. I ty stárneš.“

Když jsem tam šel, něco se stalo. Najednou jsem byl mladý. Mé pohyby a moje bytost byla opět mladá, myslel jsem jako mladý muž. Hlavu jsem měl schýlenou, a pak jsem vzhlédl vzhůru: Viděl jsem ji úplně jasně. Stála přede mnou a vztáhla ruce. Zastavil jsem se, mnul si obličej, díval se a řekl: „Medo, miláčku, jsi to ty?“

Díval jsem se tam a uvažoval: „Co se to stalo?“ Myslel jsem: „Ano, putuji s Ním.“ Potom bylo všechno jako předtím. Opět jsem byl starý muž; to vidění mne opustilo.

Zůstal jsem stát, opět jsem sňal klobouk, přitiskl jsem ho na své srdce a řekl: „Pane Ježíši, léta bylo mé srdce tak obtížené. Nemusím ti říkat, že jsem obtížený. Činil jsem pokání a činil pokání, dělal jsem všechno, co jsem jen věděl. Proč se nemohu zbavit tohoto břemene?“

Šel jsem zase dále. Když jsem začal stoupat na malý vrcholek, který byl asi 40 metrů přede mnou, velice jsem zeslábl. Tam byla malá chvějící se osika, asi dvanáct coulů v průměru. Byla v jednom místě ohnutá a dále opět rostla rovně. Když jsem tam dorazil, byl jsem tak slabý, že jsem zakopl. Klobouk jsem měl opět nasazený, a opřel jsem si hlavu. Z toho vyplývá, že jsem se o tu osiku opřel, nebo to byl topol či bříza? Opřel jsem se tam. Stál jsem tam, sklonil jsem hlavu, teplé slunce mi svítilo na záda, a já jsem myslel na Boha, který zahnal déšť a vítr.

Tehdy jsem zaslechl, jak něco kape.

Myslel jsem: „Co je to? Déšť ustal, slunce svítí. Co tu kape?“ Díval jsem se kolem sebe, a byly to mé slzy, které tekly mými šedými vousy a dopadaly na suché listy, které Bůh usušil, a ležely přede mnou. Stál jsem tam opřený o strom. Jedna ruka mi visela, hlavu jsem měl opřenou o strom, druhou rukou jsem svíral řemen pušky. Stál jsem a plakal.

Řekl jsem: „Ó Bože, nejsem hoden být Tvým služebníkem. Je mi líto, že jsem udělal tak mnoho chyb, Pane. Neměl jsem v úmyslu dělat chyby. Byl jsi ke mně tak dobrotivý.“

Zavřel jsem oči, a tehdy jsem něco zaslechl. Otevřel jsem oči: Úplně blízko mne byli tři jeleni. Pomyslel jsem si: „Jeden pro bratra Ewanse, jeden pro bratra Woodse; tady jsou naši jeleni.“ To je to, co jsem chtěl, a narovnal jsem se a sáhl pro pušku. Ale řekl jsem: „To nemohu udělat. Slíbil jsem Bohu, že to už nebudu dělat. Slíbil jsem Mu, že to již neučiním.“

Něco mi řeklo: „Ale oni tam jsou.“

Myslel jsem: „Ano, to řekl jeden muž tehdy Davidovi: ‚Bůh ho dal do tvých rukou.‘“ Víte, jednalo se o krále Saula.

Joáb řekl: „Zabij ho! Tam leží.“

Odpověděl: „Bůh mi nedovolil sáhnout na Jeho pomazaného.“

Jeleni tam stáli a dívali se na mě. Myslel jsem si: „Nemohli by uniknout. Nemají šanci. Nejsou ode mne ani třicet metrů, a já mám pušku u sebe. Stojím tady, a tam jsou tři jeleni. Nemohu to udělat. Prostě nemohu.“ Byla to laň s dvěma statnými jelínky. Nebyl jsem prostě schopen vzít pušku, a opět jsem řekl: „Nemohu to udělat.“ Zůstal jsem stát a nehýbal se. Řekl jsem: „Nemohu to dělat, slíbil jsem to Bohu. Ti bratři ty jeleny nepotřebují. Nemohu to udělat. Prostě nemohu.“

Ta matka se přiblížila ještě více. Pomyslete jen, že asi sto mužů tam čtyři, pět dní střílelo. Při prvním červeném znamení – měl jsem na sobě červenou košili a červenou čepici (z bezpečnostních důvodů jsou lovci na honech takto oblečeni), při zhlédnutí prvního červeného znamení by utekli. Ale všichni tři zůstali stát a dívali se na mne.

Řekl jsem: „Mami, vezmi svá mláďata a jdi s nimi do lesa. Byli jste mi vydáni, vaše životy jsou v mých rukou, ale já vám neublížím. Slíbil jsem Bohu, že to nebudu dělat. Ona přišla ještě blíže a dívala se na mne. Všichni přišli blíž, přistoupili tak, že skoro mohli žrát z mé ruky. Vítr vál přímo k nim. Tehdy se obrátili, a všichni tři šli kus nazpět.“

Potom opět přišla ke mně, úplně blízko. Stál jsem tam bez pohnutí a řekl: „Jdi do lesa, i já miluji život. Tvůj život je v mé ruce, ale ušetřím tě. Nemohla bys uniknout, to ty víš.“ Během několika vteřin bych všechny tři mohl zabít, tak rychle, jak bych jen mohl pálit. Stáli tak blízko mne, a nemohli by utéci. Řekl jsem: „Ušetřím vás, jděte a žijte.“ Stál jsem a viděl, jak vešli do lesa.

Utřel jsem si obličej, a pak se něco stalo. Z bezmračného nebe zazněl zcela jasně hlas. Všechno se sběhlo v krátkém čase. Hlas řekl: „Ty sis vzpomněl na svůj slib, že?“

Řekl jsem: „Ano, Pane.“

ON odpověděl: „Také Já vzpomínám na Svůj. JÁ tě nikdy nezanechám a neopustím.“ To břemeno bylo vzato z mého srdce a od té doby jsem ho již neměl. Kéž se již nikdy neobjeví.

Potom jsem přijel do Tucsonu. Je zvláštní, nikdy se nestalo tolik, jako nyní, co jsem přišel sem. Věřím, že Bůh to zachoval pro tuto hodinu. Věřím, že ten čas je nyní blízko, neboť se něco musí stát.

Kdybychom jen mohli tuto pravdu přijmout. Jen jeden okamžik. Kdybychom jen mohli pochopit, co znamená toto biblické místo: **TEN, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě.**

Ačkoli to nemůžeme pochopit, vyznáváme, že tomu přesto věříme. Víme, že je to pravda, ale opravdu porozumět tomu nemůžeme.

TEN ve vás je silnější než ten ve světě.

Kdo je ve vás ten silnější? Je to Kristus, ten pomazaný. Bůh, který byl v Kristu, je ve vás.

TEN, který je ve vás, je silnější než ten, který je ve světě.

Jestliže je On ve vás, pak to již nejste vy, kdo zde žije – je to On, kdo žije ve vás. Nejsou to vaše myšlenky a to, co si o tom myslíte, ale to, co On o tom řekl. Jestliže je ve vás, pak On jistě nezapře, co řekl. To by nemohl udělat. Dodržel by, co zaslíbil. ON se snaží najít osobu, skrze kterou se může potvrdit.

Neznamená to, že to musí udělat při všech. V tom čase, když Mojžíš provázel děti izraelské, byl jen jeden, totiž Mojžíš. Ostatní prostě následovali té zvěsti. Někteří se snažili povstat a napodobit to. Bůh ale řekl: „Odděl se!“, a byli jednoduše pohlceni.

TEN, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě – Bůh ve vás, jako byl v Kristu. Neboť všechno, co byl Bůh, se vlilo do Krista, a všechno, co byl Kristus, vylil do církve. TEN, který je ve vás – to je Bůh ve vás.

Není divu, že vítr a vlny Jej – Jeho slovo uposlechly. Uposlechly Jeho slovo, neboť to bylo Boží slovo skrze Něho. ON byl člověk, ale byl Slovem, které se stalo masem. Když mluvil, byl to Bůh, který mluvil lidskými rty. Žádný div, že vítr a vlny poslechly. Týž Stvořitel, který stvořil vítr a vlny, byl v Něm. Přemýšlejte o tom. Přemýšlejte důkladně, než se dostanu k závěru. Žádný div, že démoni byli po Jeho slově ochromeni. Byl to Bůh v Něm. Byl to Bůh v Kristu. Démoni byli ochromeni. Není divu, že mrtvý, který byl již v rozkladu, jehož tělo se mělo vrátit do prachu, z důvodu Jeho slova tam již nemohl zůstat ležet, neboť On byl Slovo. ON řekl Lazarovi, který byl čtyři dny mrtev a již v rozkladu – jeho obličej a nos v tom čase byly rozpadlé: „Lazare, pojď ven!“,

a mrtvý muž stál na svých nohách! Proč? Byl to Bůh. TEN, který byl v Kristu, je Bůh. Smrt nemohla v Jeho přítomnosti obstát. Byl to Bůh v Kristu.

Myslete na to, Bůh stvořil vítr – vzduch. Bůh udělal vodu i vlny. Ale když do nich vjel ďábel, uvedl je do vzpoury, aby způsobil zkázu. Bůh stvořil lidi jako syny Boží, když ale do nich vejde ďábel, nastanou těžkosti. Byl to ďábel, který vjel do větru a vyvolal bouři. Zdali Stvořitel, který udělal vítr, nemohl říci: „Odstup zpět, neboť Já jsem tě stvořil!“ Nebyl to tentýž Stvořitel, který nedávno stál tam na vrcholu hory? Není to ten stejný, který vzal rybu a lámal ji, a zase tam byl další kus? To On by ani neměl zapotřebí. ON by je mohl vyslovit do bytí. Není to tentýž Stvořitel, který stvořil veverka? Proto je ten, který byl v Kristu, také v nás, neboť činí tytéž skutky, to, co On činil. Mrtví nemohli v Jeho přítomnosti po Jeho slově zůstat mrtvými.

Vidíte, máme pět věrohodných prohlášení od lidí, kteří byli mrtví; Pán dal vidění, já jsem k nim šel a oni byli probuzeni. Právě zde sedí někdo, kdo zemřel tam, kde nyní sedí. On žije, přesto, že prodělal srdeční záchvat. Tady je jeho manželka, zdravotní sestra. Šli jsme k němu, nebylo již možno nic cítit, jeho oči byly strnulé. Byl mrtev. Nyní je tady a žije. Neboť Ten, který je zde vevnitř, v nás, je větší než ten ve světě.

ON je větší, neboť je Bohem, Stvořitelem. Vítr a vlny Ho musí poslechnout. Démoni byli ochromeni. Celá příroda Jej poslechla, neboť byl Stvořitelem přírody. Ó, když o tom přemýšlíme, pak to zasáhne do černého. Hledte, potom těmto věcem rozumíme. Co je to? To není člověk. Člověk to nemůže dělat, neboť je částí stvoření. Ale větry a vlny poslouchají Stvořitele. Jen Stvořitel to může činit, „neboť Ten, který je vás, je silnější než ten ve světě.“ Ten, který vyvolává vzpouru, je ten, který je ve světě. TEN, který je ve vás, je Stvořitel, který učinil vítr. ON může trestat ďábla, který je v tom větru, a všechno se uklidní. ON může trestat ďábla, který je v bouři a bouře se utiší. ON je Stvořitel, a Ten, který je ve vás, je silnější než ten ve světě.

Vidíte, ďábel je ze světa. Svět mu náleží již dávno. „Ó, jak jsi padl Lucifere, synu ranních červánků!“ Vidíte, tento svět mu patří. Z nebe byl vyhozen a přišel na svět.

Byl to on, kdo řekl Kristu: „Tato království patří mně, mohu je dát, komu chci.“ Ona mu patří a on je ten, který ve světě panuje.

Jan učedníkům řekl: „Slyšeli jste o antikristu, který přijde a již je činný v dětech neposlušnosti, ale vy, dětičky, nejste z tohoto světa, vy jste z Boha. Ten, který je ve vás, je větší než ten ve světě.“ To je Kristus ve vás.

TEN, který stvořil nebe a Zemi, se zjevil v osobě Ježíše Krista; Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se Sebou. Podívejme se. Říkáte: „To nebyl Syn Boží, bratře Branhamo.“ Dobře tedy, zjistíme, zda Ten věčný je tím stále trvajícím Bohem.

TEN, který byl v Jozueovi, byl větší než slunce. Jozue byl muž narozený v hříchu jako ty i já. Ale Ten, který byl v Jozueovi, byl větší než to, co bylo ve slunci, které se skrze Boží příkaz zastavilo na své dráze. Bůh přikázal slunci svítit a putovat po své dráze. Je řízené a střežené Božími zákony. Ale Ten, který byl v Jozueovi, byl větší než Boží zákony; neboť sám Stvořitel byl v Jozueovi, když k němu vzhlédl a řekl: „Zastav se tam, kde zrovna jsi, a měsíce, zůstaň, kde jsi, až tento boj dokončím.“ A slunce a měsíc ho poslechly. Neboť Ten, který byl v Jozueovi, byl větší než slunce a měsíc – Ten, který byl v Jozueovi.

TEN, který byl v Mojžíšovi, byl větší než Egypt. Egypt měl největší vojsko na světě. Dobyli celý tehdejší svět. Ale Ten, který byl v Mojžíšovi, byl silnější než Egypt, proto Mojžíš Egypt přemohl, neboť Ten, který byl v Mojžíšovi je dokonce větší než příroda. Uvažovali jste kdy o tom, že Bůh vzal své slovo, dal je Mojžíšovi a řekl: „Jdi tam a přikaz, aby slunce nesvítilo.“? A slunce se zatmělo. Je to tak? ON může slunce nechat svítit a mraky odtáhnout, nebo může slunce zatmít. ON je Bůh; může dělat, co chce, On je ve Svém věřícím dítěti. Amen. Tak je to.

Tam nebylo možné spatřit komára. Mohla by být zima, tehdy nebyly žádné mouchy, ale Bůh řekl Mojžíšovi: „Jdi, vyslov Mé slovo. JÁ ti vnuknu, co máš říci. Jdi ven, vztáhni svou ruku, udeř do prachu na zemi.“

On řekl: „Ať přijdou mouchy.“ V několika hodinách mouchy lezly pokud možno několik coulů nad zemí. Je to tak? Stvořitel!

Ještě nebyly žádné žáby, tak natáhl svoji hůl a řekl: „Žáby přijdou!“ A již byly nahromaděny všude, takže to smrdělo v celé zemi. Je to tak?

Když došel k Rudému moři, to mu stálo v cestě, řekl Bůh: „Mluv k moři!“ A Mojžíš mluvil k moři. TEN, který byl v Mojžíšovi, byl silnější než samo moře. Je to tak? Vidíte, Ten, který byl v Mojžíšovi, byl větší než ten ve světě. TEN, který byl v Mojžíšovi, je větší než kterákoli bytost, která je ve světě. On přikázal přírodě; všechno, co mu Bůh řekl, vyslovil, a stalo se to.

Tentýž Bůh je dnes večer s námi. Nejen při nás, ale v nás. ON dokázal, že je v nás. „TEN, který je ve vás, je silnější než ten ve světě.“ Čeho se v tomto světě bojíme?

Nedávno našli tady v Niagarských vodopádech zub dinosaura. Myslím, že jste o tom četli. Říká se, že vážil 3 kg. Myslel jsem, že by řekli, že pochází z člověka, ale nakonec ho přisoudili zvířeti z pravěku. Možná, že tato zvířata jednou na Zemi žila. Kde jsou nyní? Víte, že ten všemohoucí Bůh by mohl přikázat, aby dinosauři přišli na Zem? V jedné hodině by mohli být 40 mil velicí. Víte, že by Bůh mohl zničit svět mouchami? ON by mohl zavolat do bytí mouchy. Kam jdou, když uhynou? Co se stane s mouchou domácí? Co se stane se skokanem zeleným. Přejde zima s -40°C, a přesto příští jaro jsou všude zelení skokani. Kde se berou? ON je Stvořitel, který je volá do bytí. ON je Bůh. Příroda poslechne Jeho slovo.

Tak mnozí naši bratři jsou rozčilení, mají dojem, že Bůh říká: „Učiň jistou věc.“, potom říkají: „Je to TAK PRAVÍ PÁN,“ ačkoli to tak není. To je důvod, proč se to nestane. Když to ale Bůh opravdu řekne, tak to tak musí být.

TEN, který byl v Mojžíšovi, je větší než ten, který byl v Egyptě. TEN, který byl v Mojžíšovi, je silnější než cokoli, co by mohl farao učinit – než všichni kouzelníci. TEN, který byl v Mojžíšovi, byl silnější než ten, který byl v kouzelnících. TEN, který byl v Mojžíšovi, byl větší než příroda.

TEN, který byl v Danielovi, je silnější než lvi. ON mohl ty hladové lvy zadržet. Můžeme-li něco zadržet, pak jsme větší než to, co jsme zadrželi. Ti lvi byli hladoví a vyřítili se, aby Daniele sežrali. Ale Ten, který byl v Danielovi, je silnější než ten v těch lvech.

Na počátku, když lvi byli stvořeni, byli přáteli člověka. Je to ďábel, který je nechá tak jednat. To souhlasí. V Tisíciletém království se budou vlk a beránek pást společně, a lev bude žrát slámu jako býk a budou spolu odpočívat. V Tisíciletém království již nebude zraňovat ani ničit. Ďábel zmizí. Je to ďábel, který ovlivňuje ta divoká zvířata, aby trhala a žrala tak, jak to dělají. Je to satan, kdo to činí. Ale Ten, který byl v Danielovi, je silnější než ten ve lvech. TEN, který byl v tom prorokovi, byl větší než ten, který byl ve lvech.

Silnější byl Ten, který byl v těch třech židech než ten, který rozdělal oheň. Oni byli vrženi do ohně, a Ten, který byl v nich, byl s nimi a nedovolil, aby byli spáleni. Pec byla sedmkrát více rozpálená než kdy předtím. Je to tak? Ale Ten, který byl s těmi třemi židy, je silnější než ten, který je ve světě.

Nabuchodonozor přikázal, aby pec byla sedmkrát více rozpálena než kdy předtím. Byl inspirován ďáblem a chtěl tyto lidi zničit, protože stáli na slově Božím. Proto je nechal vhodit do pece sedmkrát více rozpálené. Ale oni neshořeli, neboť Ten, který byl v Sidrachovi, Mizachovi a Abdenágovi, byl silnější než ten, který byl ve světě. Jistě!

TEN, který byl v Eliášovi, byl silnější než nebe, které vypadalo jako měď, neboť on přikázal, aby začalo pršet, přesto, že nepršelo tři a půl roku. TEN, který byl v Eliášovi, byl silnější než smrt, neboť když přišel čas, kdy měl zemřít, hleděl Bůh na toho starého unaveného proroka, který napomínal Jezábel s jejími líčidly a všemi moderními věcmi, a nyní byl znaven, a On jej nenechal prostě jít domů jako Enocha, ale poslal vůz, nechal ho nastoupit a odvézt domů. TEN, který byl v Eliášovi, je větší než to, co bylo v Jeruzalémě, v Judstvu a na horách, On je dokonce silnější než sama smrt. TEN, který byl v Eliášovi, je větší než hrob, neboť on unikl hrobu a smrti, a jel ve voze nahoru domů. ON byl větší, a byl v Eliášovi.

Říkáte: „Nu dobře, to byl velký muž.“

Okamžik prosím! Bible říká: „On byl člověk jako my.“ To souhlasí, ale když se modlil, věřil, že obdržel, oč se modlil. To řekl Ježíš: „Když se modlíte, věřte, že jste obdrželi, tak se vám to stane

podílem." On se opravdově modlil, aby nepršelo, a nepršelo tři a půl roku. TEN, který byl v Eliášovi, je větší než příroda.

Co je potom s uzdravováním nemocných? TEN, který je ve vás, je silnější než nemoc, neboť ona porušuje Boží zákony – to nemoc dělá. Ale On, který je ve vás, je Uzdravovatelem a Stvořitelem – a je větší než ďábel, který váš život porušuje. „TEN, který je ve vás, je silnější než ten ve světě." Větší byl ten v Eliášovi. TEN, který byl v Izaiáši a ostatních prorocích, je větší než čas, neboť oni vyhlíželi přes ten čas.

Job viděl příchod Pána a řekl: „Ale já vím, že Vykupitel můj živ je, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A ač by kůži mou i tělo červi zvrтали, však vždy v těle svém užřím Boha." TEN, který byl v Jobovi, byl větší než smrt. Smrt se snažila ho dostat, ale nemohla. Nemohla to udělat, neboť on řekl: „Já zase povstanu.", a tak se to stalo. Dočkal se toho.

Slyšte! Přál bych si, abychom měli čas s tím pokračovat. Ale chtěl bych se z důvodu jedné poznámky, kterou jsem slyšel o *Kristu ve vás*, na něco zeptat. Nespokojte se s tím, co jste učinili, neříkejte: „Cítím, jak mi jde mráz po zádech. Mluvil jsem v jazycích. Tancuji v Duchu." Nic proti tomu všemu nemám, to je v pořádku, ale nespolehejte se na to. Váš život to musí být, na tom záleží. S tím musíte být zajedno. Potom se to projeví samo od sebe.

Co by se dělo, kdybyste dnes večer mohli z celého srdce říci, že ve vás žije duch Shakespeara, že ve vás Shakespeare přebývá? Víte, co byste potom dělali? Dělali byste skutky Shakespeareovy. Psali byste básně, dramata, neboť Shakespeare byl takový člověk. Veliký básník a spisovatel. Jestliže by tedy byl ve vás Shakespeare, činili byste jeho skutky.

Co by se dělo, kdyby ve vás žil duch Beethovenův, kdyby ve vás přebýval? Víte, co byste dělali? Skládali byste hudbu jako Beethoven, tento velký komponista. Skládali byste hudební díla, neboť váš život by byl Beethovenův život. Byli byste ztělesněným Beethovenem. Kdyby ve vás přebýval, pak byste činili jeho skutky, neboť by ve vás přebýval Beethoven.

Ale Ten, který je ve vás, je Kristus. A jestliže je ve vás Kristus, jestliže Kristus ve vás přebývá, budete činit skutky Kristovy. To On řekl v Jan 14:12: „Kdo věří ve mne, bude činit skutky, které jsem Já činil." – jestliže jste v Kristu, a Kristus ve vás přebývá. Kristus je Slovo. Souhlasí to? Slovo přichází k Jeho prorokovi. Jestliže Kristus ve vás přebývá, děly by se skrze vás skutky Kristovy; život Kristův by byl vyživán skrze vás. Skutky, které On činil, život, který žil – všechno by žilo skrze vás, právě tak, jako kdyby ve vás byli Shakespeare nebo Beethoven.

Jen jestli ve vás přebývá Jeho život! Jestliže ale stále žijete sami sobě, potom činíte své skutky. Jestliže ale ve vás přebývá Kristus, a vy vyživáte život Kristův, potom Ten, který je ve vás, je větší než ten ve světě. Jestliže vás ovládají pochybnosti a zmatení o Božích zaslíbeních, pak tam Kristus není, a vy se jen do něčeho stupňujete. Jestliže je ale ve vás život Ježíše Krista, pak uzná Svě slovo a naplní Svá zaslíbení. ON to udělá.

„Když se modlíte, věřte, že jste obdrželi, o co Jej prosíte, a bude vám to dáno. Řeknete-li této hoře: ‚Zdvihni se a přesad' se!‘ a nepochybujete ve svém srdci, ale věříte, že se stane, co říkáte, pak můžete mít, co vyslovíte." „Otec pracuje, a Já také pracuji. Vpravdě, vpravdě pravím vám, Syn nemůže nic sám od sebe činit, jedině co vidí, že Otec činí, to činí rovněž Syn." Když Mu Otec ukázal, co měl činit, povstal, a aniž by jedinkrát selhal, řekl: „Staň se", a stalo se. Tentýž Kristus přebývá ve vás. ON přebývá v nás. Proto činíme Jeho skutky, neboť Kristus je Slovo. Zaslíbení Jeho slova vám přináší uzdravení. Věříte tomu? Jistě!

ON řekl: „Nezanechám vás bez útěchy", jak jsem se předtím modlil; jak to On také vyjádřil u Mat.28:20: „Opět přijdu k vám a budu ve vás." „JÁ" – osoba Kristova v podobě Ducha svatého – „přijdu a budu ve vás přebývat. Pak již to nebudete vy, ale Já ve vás. A Ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě."

Žid.13:8 říká: „ON je tentýž včera, dnes i na věky."

TEN, který byl v Noemovi, byl větší než soud skrze vodu. TEN, který je ve vás, je větší než soud ohněm. TEN, který je ve vás, je větší, neboť zaplatil požadavek soudu za vás, a soud přemohl. My se toho nemusíme obávat. Vy jste vzati dovnitř. Ano, Ten, který byl v Noemovi, je větší než ten, který byl v tom vodním soudu, a zničil nevěřící svět, neboť Noe věřil. TEN, který byl v něm, neboť

on věřil a Ten, který k němu mluvil, je větší než ten, který byl ve světě. Noe všemu soudu unikl, neboť slovo Boží bylo větší. Byl vyzdvižen nad soud. Větší; tím se můžeme mnohem déle zabývat.

TEN, který byl v Davidovi, je silnější než medvěd, který mu uloupil ovci. TEN, který byl v Davidovi, je silnější než lev, který uchvátil jednoho beránka. TEN, který byl v Davidovi, byl mocnější než nepřítel Goliáš, veliký Filištín, který se proti němu postavil, s nohama 12-14 coulů velkýma a s prsty 14 coulů dlouhými, s kopím jako tkalcovské vratidlo, s pancířem pět tisíc šekelů těžkým. Ale Ten, který byl v Davidovi, je silnější než to, co bylo v něm. On měl sílu, měl svaly, byl bojovník. Myslel si, že Davida napíchne na špici svého kopí a předloží ptákům k žrádlu.

David řekl: „Potkáváš se se mnou jako Filištín ve jménu filišťánských. Zlořečíš mi jménem filišťánského boha. Chlubil jsi se, co se mnou uděláš. Jdeš proti mně s výzbrojí a kopím. Ale já jdu proti tobě ve jménu Boha, Pána. Ještě dnes ti setnu hlavu s ramen.“ A také to udělal, neboť Ten, který Davida naplnil takovou odvahou, byl silnější.

TEN, který je ve vás, je větší než pojízdné křeslo. TEN, který je ve vás, je větší než ta nosítka. TEN, který je ve vás, je silnější než rakovina. TEN, který je ve vás, je silnější než vaše trápení. TEN, který je ve vás, je větší než všechno, co na vás může ďábel naložit. „TEN, který je ve vás, je silnější než ten ve světě.“ Ano, On je silnější!

TEN, který byl v Davidovi silnější, byl Bůh. TEN, který je v nás, je Kristus. ON je vítěz, který každého nepřítele přemohl pro nás. Když byl zde na Zemi, zvítězil nad hříchem, zvítězil nad nemocí, zvítězil nad smrtí, zvítězil nad peklem, zvítězil nad hrobem. Nyní žije jako vítěz v nás. Nemoc, peklo, smrt a hrob porazil a přišel k nám, aby nás osvobodil od všech těch věcí. TEN, který je ve vás, je větší než ten, který vás uvádí do těchto klamů. Ano, „TEN, který je ve vás, je silnější než ten ve světě.“

Proto se dějí tyto divy. Proto se nedávno ten vítr ztišil. Mohl by to udělat člověk? Ne, je to nemožné. Když jsem tam stál a plakal, a vítr burácel – kolik vás, kteří jste tam byli, je dnes zde? Zvedněte své ruce! Všichni, kteří byli v té době tam nahoře v Coloradu. Bratr Fred je tu zřejmě jediný, který tam byl přítomen. Myslel jsem, že jsou tu také bratři Mann a Ewans. Bratr Ewans tam byl. Dobře.

Dejte pozor! Není to pravda? Nestalo se to tak, že déšť prostě ustal, a vítr se ztišil? Co to bylo? Moje slovo? Ne! ON mi přikázal. A Ten, který je v nás, je silnější než každá síla přírody. Není to tentýž Bůh, který mořským vlnám mohl rozkázat, aby se zklidnily, a větru, aby se vrátil na své místo? Není to tentýž, který může slunce zatmít, a zase je nechat svítit? „TEN, který je ve vás, je větší než ten ve světě.“ Vidíte? V pořádku.

Nuže, proto se mohou dít tyto pravé divy, neboť je to Boží zaslíbení: „Skutky, které Já činím, budete i vy činit.“ (Jan14:12) ON, Kristus, který utišil vítr a vlny, je také jejich Stvořitelem. ON je stále tímž Stvořitelem, jakým byl tehdy – je tentýž včera, dnes a až na věky. Uzdravoval nemocné, zničil hřích, všechno pro vás změnil a přichází k vám, aby ve vás přebýval. ON přemohl toto všechno, aby přišel a přebýval v nás. Je přemožitelem, který již nad těmito věcmi zvítězil; dokazuje to v Písmu, vrátil se, všechno přemohl a dokázal vám tím, že je tentýž. Po 1900 letech On stále ještě činí mezi námi totéž, co tehdy. Zvítězil nad smrtí, peklem, nemocí a hrobem.

Tento Kristus, – Ten, který je ve vás, je Kristus. Tak jak Jan řekl: „TEN, který je ve vás, je silnější než ten ve světě.“ Je to Kristus! ON je silnější než celý svět, neboť svět přemohl, a je větší než všechny tyto věci, protože je přemohl pro nás, a jsme více než přemožitelé skrze Něho, který nás miloval a obětoval se za nás, aby se vrátil, činil Své skutky skrze nás, a nám tím mohl dokázat, že je tentýž včera, dnes a na věky. Když byl zde na Zemi mezi lidmi, dokázal, že je Mesiášem. Mohl rozeznávat myšlenky srdcí. Bible – Mojžíš – řekl, že přijde jeden Prorok. Souhlasí to? ON znal tajemství srdcí. Věděl, kdo byli ti lidé. Věděl, co s nimi nebylo v pořádku. Viděli jsme, že se to děje? Stále znovu!

Víme, že mrtví byli vzkříšeni. Někteří z nich byli již jeden a půl dne mrtví, nebo zemřeli ráno a přivezli je večer. Jeli celou noc a dopoledne dalšího dne nebo odpoledne, aby se dostali tam, kde stál ten stan. Jedno mimino spočívalo v náručí maminky a bylo již studené. Bůh, Pán vyslovil slovo života, a to miminko se zase ohřálo a začalo křičet. A já jsem je vrátil zpět do rukou jeho maminky.

Paní Stadklevová u toho byla a viděla to. Proto chtěla, abych letěl do Německa, když ji postihla těžká rána a oplakávala své miminko. Ale Pán řekl: „Je to Má ruka, neodporuj tomu.“ Vidíte, tehdy jsem věděl, jak na tom jsem. Když řekl Mojžíšovi: „Mluv k té skále“ – ne: „Udeř ji.“, potom to znamenalo „mluvit“, a ne udeřit. Vidíte, musíme poslouchat, co On přikazuje, neboť nikdo nemůže sám ze sebe něco činit, nejprve mu to Bůh musí říci.

Boží Slovo slibuje, že On bude žít, a protože On žije, žijete i vy. ON zaslíbil: „Skutky, které Já činím, budete i vy činit – stejné věci, více jich budete činit, neboť jdu k Otcí.“ ON přemohl všechno, On je ten, který zastavil sněhovou bouři. ON je ten, který stvořil veverka. Stalo se to dvakrát; jednou dole u tebe Charlie, a tam nahoře, když bratr Fred a bratr Banks tam byli s námi.

Stalo se v Německu, když patnáct čarodějných mistrů, kteří stáli vpravo i nalevo ode mne, řekli: „Nu, my se postaráme, aby tento stan zničila vichřice.“, protože Billy a bratr Arganbright je nechtěli pustit ke mně. Posadili se tam se svými čarodějnými pomůckami, vzývali svého boha, d'ábla, a již přišel s vichřicí. Bylo tam asi 30-40 000 lidí, a stan se kymácel a zmítal sem a tam. Pak vzali nůžky, rozstříhli nějaké pero a ukazovali jim takto. Seděli tam, prováděli své čarodějné kousky a vyslovovali ta tři svatá slova. Říkali: „Otec, Syn a Duch svatý. Otec, Syn a Duch svatý.“

Toto všechno se tak dělo, a vichřice opravdu nastala, jistě, neboť satan je vládce, který má moc nad povětrím. Oni přivolali vichřici. Ten obrovský stan měl plochu jako celý blok domů. Vztyčili se trámy a přes ně se přehodila a upevnila stanová celta. Vítr se pod to dostal a nadzvedával to vzhůru. Během toho, co bouřilo a blýskalo se, jsem prostě kázal dál.

Potom začali provádět velký čarodějný kus, pokračovali v tom a říkali ta svatá slova. Řekli: „Ta tři velesvatá slova: Otec, Syn a Duch svatý“, po obou stranách. Viděl jsem, jak se poklonil, obklopen d'ábly, kteří ještě nejsou svázáni.

Řekl jsem bratru Lausterovi: „Nyní nepřekládej!“

Potom jsem řekl: „Bratře Arganbright, modli se.“

Modlil jsem se: „Pane, můj Bože, stvořiteli nebe i Země. TY jsi mne sem poslal. Kladu své nohy ve jménu Ježíše Krista na německou půdu, neboť jsi mne sem poslal. Nade mnou tato temná moc nemá žádnou moc. Nemá ji, neboť jsem pomazán a poslán ke spáse těchto lidí. Já prosím ve jménu Ježíše, aby to odtud odešlo.“

Hromy byly přímo nad stanem, potom mraky odtáhly a slunce proniklo.

Během deseti minut stálo deset tisíc kolem oltáře a volalo o milost, protože viděli moc Boží. Proč? „TEN, který je ve vás, je silnější než ten ve světě.“ Vidíte?

„TEN, který je ve vás, je větší než ten ve světě.“ Vidíte, ta utrpení a všechny ostatní věci – ó bratře, sestro, nemusíme se starat. Bůh je ten Největší a je ve vás. Věříte tomu?

Nuže, přetáhl jsem čas. Je asi 21.15 hodin. Víím, tyto lidé mají před sebou daleké cesty.

Skloňme nyní na okamžik hlavy.

Ó Bože, náš Otče, Ty víš o tom, co bylo v Coloradu. Víš, že je to pravda, a já to říkám ke Tvé cti, aby se tyto lidé dověděli všechno o vědeckých důkazech těch snímků a díla Ducha svatého. Pane, Ty víš, že to lidem vykládám vždy tak přesně, protože jsi to zaslíbil. Jsi zde a chtěl bys najít někoho, skrze koho by ses mohl potvrdit, aby jiní viděli, že žiješ a jsi tentýž včera, dnes a až na věky. Prosím Tě, Pane, abys byl milosrdný a vedl a řídil naše myšlenky.

Jsou tu nemocní a trpící. Možná, jsou tu lidé, kteří zemřou, nedostane-li se jim pomoci od Tebe. Mnozí jsou možná na konci své cesty, kde jim lékaři již nemohou pomoci. TY jsi Bůh, jsi tentýž včera, dnes a na věky, a Tvá přítomnost je zde.

Pane, nevíme, co bude ten třetí tah, na který jsme se odvolávali. Nevím to. Ale víme jedno: Že první tah byl dokonale dokončen. V druhém tahu se stalo pět věcí, což znamená milost. Ó Bože, modlím se dnes večer: Zjev se nám po všech těch příkladech, kdy jsme řekli: „TEN, který je ve vás...“ TY jsi řekl: „Skutky, které Já činím, budete i vy činit.“ Řekl jsi také, že jsi nedělal nic, až když Ti to Otec ukázal.

Vidíme, co jsi činil: Mohl jsi říci apoštolu Petrovi, kdo on byl, jméno jeho otce; Natanaelovi jsi mohl říci, kdo byl a jak se tam dostal, kde byl předtím a co dělal; mohl jsi říci ženě u studny o jejích

hříšících, že s šesti muži žila v cizoložstvu – pět jich měla, a ten s nímž žila, nebyl její muž. Ty jsi stále ještě tentýž Bůh.

Bartimeus tam stál kvůli slepotě, a přesto mohl vidět ve svém srdci, že On je schopen poznat jeho výkřik nouze, jestliže to byl Jehova, který se projevoval v synovství Ježíše Krista. A křičel: „Synu Davidův, slituj se nade mnou!“ Nato jsi se zastavil, obrátil ses a uzdravil jsi jej. Ó Otče, Ty jsi mu řekl, že jej jeho víra zachránila.

Ta malá žena kvůli krvotoku vydala všechny peníze za lékaře, a žádný jí nemohl pomoci. Přišla do jednoho z Tvých shromáždění, když jsi tam v Galilei mluvil s tím mužem, a byla na cestě k domu Jairovu. Ta žena si řekla v srdci: „Jestliže se budu moci jen dotknout lemu Jeho roucha, věřím, že pak budu uzdravena.“, aniž by k tomu měla biblické místo. Žádost jejího srdce jí byla dána, když se dotkla lemu Tvého oblečení. TY jsi jí řekl, že to způsobila její víra a vyslovil jsi její přání, a ona byla uzdravena.

Slovo nám říká, že nahoře jsi naším veleknězem, který s prosbami oroduje za nás. Ono také říká, že jsi velekněz ještě i nyní, a můžeme se Tě dotýkat, a máš soucit s našimi slabostmi. Pane, náš Bože, dej, aby se každé osobě dnes večer dostalo privilegia, Tebe, velekněze se dotknout, aby byla uzdravena. Prosím o to ke cti Boží ve jménu Ježíše. Amen.

Nuže, nevím, jsou-li rozdány modlitební lístky. Billymu jsem nic neříkal. Má někdo modlitební lístek? V pořádku, pak je to dobré. Já jsem mu neřekl, aby je rozdal. Myslel jsem si, že budu třeba mluvit o něco déle – ó, já prostě mluvím hodně. A když jsem řekl, že se pokusím skončit ve 20.30 hodin, tak jste se smáli, a já jsem věděl, že se vyznáte. Ale já vás miluji.

Vždycky jsem se snažil, přátelé, vám objasnit to, aby jednou nikdo neřekl: „Bratr Branham tohle udělal.“ Bratr Branham nemůže dělat nic. Je to Ježíš Kristus. A Ten, který je ve mně, je také ve vás. Jen musíte věřit. Souhlasí to? TEN, který je ve vás, je silnější než vaše nemoc.

Tedy kolik vás, kteří mě neznáte, jste nemocní a věříte, že máte dost víry, abyste se dotkli Velekněze. Zvedněte svou ruku a řekněte: „Já věřím.“ Dobře. Ó, prakticky všude jsou ruce nahoře. Dobře. Kolik je vás tady, kteří mě znáte a víte, že nevím, co potřebujete, a chtěli byste, aby se vás Bůh dotkl. Zvedněte ruku. V pořádku.

Přesně vzato, není tu nikdo, o kom bych v tomto okamžiku věděl, že je nemocný. Ale, tohoto chlapce, který sedí zde, znám. Často jsem se již za něho modlil. Nemohu si vzpomenout na jeho jméno, ale je z Kentucky. Vždycky mi píše. Je to přítel bratra a sestry Woodových, a přichází sem častěji. Chodí již velice, velice dlouho do shromáždění. Je to jediný člověk, kterého znám.

Nuže, bratr Dauch je, pokud vím, zdravý, jinak by tu neseděl. Nedávno byl velice nemocný, ale Pán ho uzdravil.

Tuto osobu neznám. Nevím také, či jsou tyto berle, možná této osoby zde; nevím to. Zním mnohé z vás, ale Bůh v nebi ví, že nemám tušení, co byste dnes od Něho chtěli. Nevím to. Nuže, tady v kapli je to nějak těžké; je to proto, že tu znám mnoho lidí. Někdy sem přicházím a říkám: „V pořádku, dáme každému modlitební lístek, postavíme je a necháme přijít na podio.“

Nuže přátelé, nyní vám prozradím něco intimního, něco vám řeknu. Nemůžete skrýt, co si myslíte; dokonce tohle vím. To souhlasí. Ví, co si myslíte.

Někdy říkáte: „Bratře, já věřím...“ Do jisté míry také věříte. To vím. Právě nyní na mne přichází pomazání. Pociťuji to pulzování. Je to jako tlukot; dunění z různých míst. Nebuďte nyní nevěřící, věřte celé zvěsti. Věřte, že je to pravda. Jestliže to není napsáno v Bibli, pak tomu nevěřte. Ale jestliže to je napsáno v Bibli, potom je Duch svatý povinen to uskutečnit, jestliže tomu věříme. Souhlasí to? Já vím, je to těžké. Nic není jednoduché.

Bylo pro Něho těžké, umírat, aby vám toto mohlo být dáno. Bylo těžké pro Něho, jít na Golgatu. ON by tak rád zůstal, ale zvolal: „Ne Má, ale Tvá vůle se staň.“ ON nechtěl jít pryč, neboť byl mladým mužem a měl bratry. Miloval je tak, jako já miluji vás. Ale nebylo možné, aby On žil a oni také. A tak zemřel, abychom my mohli žít. Nebylo to lehké. Ale musel to podstoupit. Vidíte, jaká smrt Jej čekala! „Otče, ta hodina přišla. Mám se modlit, abys tento kalich ode Mne vzal? Ne!“, to nechtěl. ON chtěl, aby vůle Boží se stala.

Nuže podívejte, věříte-li tomu, pak na to nenechte padnout žádný stín, prostě tomu věřte; jednoduše tomu plně a cele věřte. Nepochybujte. Věřte tomu!

Jestliže postavím lidi do modlitební řady, často říkám: „V pořádku, nyní k této osobě: Víš, že tě neznám.“

„Ano, je to tak, bratře Branham.“

Potom narazíte na někoho, kdo řekne: „Ach, on čte, co mají napsáno na svých modlitebních lístcích! Telepatie!“ Tak to dělají.

„Nuže“, říkám, „v pořádku. V neděli nebudeme rozdávat žádné lístky. Budu chtít, aby vstal každý, koho neznám a nikdy předtím tu nebyl.“ A Duch svatý rozezná, co v nich je. Je to tak? Vidíte, oba způsoby jsou možné.

Potom je řečeno: „Ó, někde s tím něco nesouhlasí!“ Víte, pokud satan může vzbudit vaši pozornost, dosáhne toho, že ničemu nevěříte. Ukáže vám každou chybu, kterou mám, a mám toho hodně, na co vám může ukázat. Ale na to nehleďte, nedívejte se na tohle, jsem jen člověk, avšak myslete na to, že Boží Slovo je pravda, a já se snažím podle toho žít.

Kdybych šel ven, a pustil se do věcí, které jsou převrácené, kdybych hřešil, pil, kouřil, nebo dělal věci, které nejsou správné, pak přijďte, zavolejte mne dolů, neboť to se nesluší. Potom bych chtěl svět opustit. Chtěl bych odtud raději jít, než abych to dělal. Nechtěl bych to dělat.

Ale pokud se snažím žít jako křesťan, žít tak, jak je to správné, a činit to, co je správné, tak Bůh Svě slovo vezme a vyslyší mě, protože On na tom slově stojí. Ačkoli mě to stojí tolik přátel, tolik uznání ve světě, a tak mnozí mne nenávidí, a denominace mě vyhazují, chtěl bych následovat Jeho Slovo. Je to Boží Slovo. Miluji Boha. Je to Boží Slovo, a já vám říkám, že On je tentýž včera, dnes a na věky, a nyní je v nás.

Kdyby byl ve mně život Shakespearův, kdyby on žil ve mně, nečinil bych jeho skutky? Kdyby byl ve mně Beethoven, nečinil bych Beethovenovy skutky? Kdyby byl ve mně duch Dillingera, kdyby ve mně žil John Dillinger, nebyl bych jako nějaký John Dillinger? Kdyby byl ve mně Beethoven, nebyl bych jako Beethoven? Jestliže by ve mně byl Castro, zdali bych nebyl Castro? Jestliže je tedy ve mně Ježíš Kristus, pak budu konat Jeho dílo, protože je to On. Zdali On neřekl, že se stanou tytéž věci?

Nuže, co On by udělal, kdyby tu stál, jestliže je tentýž včera, dnes a na věky? Řekl by: „Mohu činit jen to, co Mi Otec ukazuje.“ Souhlasí to? Tak to dělal včera. Je On stejný? Co je potom s tou nemocí? Vaše cena je již zaplacená. Každý z vás je již od své nemoci uzdraven. Je to tak? Každému z vás je již odpuštěno, ale vy to musíte přijmout. Každý z vás je již uzdraven, ale vy to musíte přijmout.

Aby dokázal, že je tentýž včera, dnes a na věky: Kdyby tu stál, nemohl by vás uzdravit, jestliže nevěříte. Museli byste tomu věřit právě tak, jako tomu musíte věřit i nyní. Bylo by to totéž, neboť On ve Svých dnech nemohl mnohé mocné skutky vykonat z důvodu jejich nevěry. Je to tak? Ani dnes nemůže činit mocné skutky z důvodu nevěry.

Nuže, kdo to mohl předpovědět? Bůh. Kdo předpověděl toto? Bůh. Kdo čini ty věci? Bůh. Kdo řekl, kde bude ten medvěd, jelen, karibu a všechny ostatní věci, všechno to, co se stalo? Kdo to byl, kdo to řekl? ON, Kristus, který je v nás, se projevuje prorockým způsobem skrze nás, a zjevuje se jako tentýž včera, dnes a na věky. Kdo zastavil tu bouři? Kdo stvořil ty veverky? Byl to tentýž, který stvořil skopce pro Abrahama. On Jej nazval „Jehova-Jireh“. Ta různá jména Jeho vlastností se stále ještě vztahují na Něho. Je stále ještě „Jehova-Jireh“: „Pán si může obět' pro Sebe připravit.“

Nyní bych chtěl, aby každý z vás byl hluboce upřímný. Jestliže opravdu ze srdce věříte, potom po pěti minutách již nebude mezi námi žádná slabá osoba. Pak tu již nebude nikdo, kdo by nestál zdravě na svých nohách, jen jestli věříte. Můžete věřit?

Pohleďme nyní, jestli On přijde a zjeví se mezi námi, zatímco skloníme své hlavy.

Pane Ježíši, pomoz mi nyní. Budu Tě poslouchat, Pane, jak jen mohu. Odpusť mi hříchy a přestoupení. Prosím o to ve jménu Ježíše. Amen.

Vezměme nyní někoho z této strany. Mějte víru, nepochybujte! Někdo, kdo mne nezná, pokud je to možné. Nemohu říci, kde to vidění začne. Já na to jen musím dávat pozor. Jestliže bude něco

ukázáno, pak víte, zda to souhlasí nebo ne. Prostě věřte a nepochybujte. Jestliže On to učiní, budete věřit, po tom všem, co se dnes stalo? Prostě své uzdravení přijměte. Řekněte: „Pane, dotýkám se nyní Ježíše Krista. Já věřím.“ Necht’ to Bůh nebes dá.

TEN, který je ve vás, Kristus, je silnější než ten ve světě.“ Jestliže se Jej nyní ve shromáždění dotkneme, pak se k vám nakloní, tak jak oznámil nouzi té ženy, která se dotkla Boha skrze Krista.

Dívám se nyní do rohu tady, vypadá to, jakoby to byl muž, je velice vážný. Ne, není to muž, je to žena, která se modlí za nějakého muže. Ten muž sám tu není. Je to žena. Vidím, že otec této ženy umírá na rakovinu. Je to s ním velice vážné. Ten muž tu není. Je v jiném místě, není ani v tomto státě, ale je v Georgii. Modlete se. Věřte nyní z celého srdce. Modlete se dále za mne. Ta žena, která se modlí, se jmenuje paní Jordanová. Není z Georgie, je ze Severní Karoliny. Jestliže to souhlasí, dámo, jestliže je toto všechno pravda, potom se postav. Modlila ses za to? V pořádku. Věříš, že Ten, který je v tobě, je silnější než ten ve světě? Věříš tomu?

Vidíte, je tu ještě něco, v mládí se ti dostalo důkladného vzdělání nebo něco, neboť to vypadá, jako kdybys byla v nějakém způsobu vyznání víry. Je tvůj otec nebo někdo jiný z rodiny kazatelem nebo tak něco? Je to tvůj muž. Vidím stát vedle tebe někoho, kdo káže evangelium. On byl společně s tebou v mém sboru. V pořádku, to je ono.

Nuže, já tu dámu neznám, ale Bůh ji zná. Máš něco v kabelce, kapesník nebo něco? Dobře, modlí se, polož svou ruku na kapesník a nepochybuj, neboť Ten, který je v tobě, je větší než ten, který tvého otce zabíjí. Věř z celého srdce, pak se to stane, jak jsi věřila.

Nyní bych se vás chtěl zeptat. Neznám tuto ženu. Pokud vím, vidím ji poprvé. Ale byla v zoufalé situaci a modlila se. A Bůh, který se mohl otočit a říci té ženě o jejím krvotoku, je též Bůh, který je tady a dokazuje, že Ten, který je ve vás, přemohl svět. Věříte? Jen jestli máte víru! Nepochybujte!

Když jsem mluvil o rakovině, opět jsem viděl ten černý stín. Je nad ženou, která sedí támhle. Má rakovinu hrtanu a je na tom velmi špatně. Za ni již bylo modleno, a ona se snaží přijmout své uzdravení. Paní Burtonová, ty budeš věřit! Já tu ženu neznám, ale jestliže z celého srdce věříš... Dovol mi vysvětlit ti, o co se pokoušíš. Ztratila jsi hlas tím, že jsi se snažila modlit, aby se ti vrátil hlas. Souhlasí to? Pak mávni svou rukou. Nuže, tu ženu neznám, je mi cizí. Vidíte ji? To souhlasí. Támhle je. TEN, který je v tobě a víra, která se Jej může dotknout, jsou silnější než ten, který je v tvém hrtanu. Věříš z celého srdce?

Sestro Larsenová, tebe znám. Ona je moje domácí. Ale sestro Larsenová, ty jsi byla u lékaře. Měla jsi jít na operaci. To souhlasí, že ano? TEN, který je v tobě, sestro Larsenová, je větší než ten ve světě. Ježíš řekl: „Byl jsem cizincem, a vy jste Mne přijali.“ „Všechno, co jste učinili jednomu z Mých nejmenších bratří, to jste učinili Mně.“ Ó nebeský Otče, buď milosrdný!

Co si myslíš ty? Ty jsi také měla být operována. Jsi mi cizí. Souhlasí to? Nejsi odtud. Ty mě znáš, ale já tebe ne. Bůh tě však zná. Věříš tomu? Máš jít na operaci. Nebydlíš tady, ale blízko Bedfordu, ve Springvillu. To je ono, Springville. Paní Burtonová, ne, promiň, tebe nemíním. Paní Parkerová, to je tvé jméno, že ano? TEN, který je v tobě, je silnější než ten, který tě chce zabít. Souhlasí to? Věříš z celého srdce? Jestliže ano, nemusíš operaci podstupovat.

Co si tom všem myslíš ty, sestro? Neznám tě. Jsi mi cizí. Věříš, že jsem Jeho prorok? Ó ano, ty tomu věříš. Děkuji. Bůh to bude ctít. Jsi paní Whiteová a jsi z Fort Worthu v Texasu. Tobě se ztrácejí svaly; je to nervová záležitost. Vede se ti velice zle a nemáš žádnou naději, pokud se týká medicíny. Tvůj muž má duchovní nouzi, za kterou se modlí. Máte tady syna, který má problémy se zády a se srdcem. Máš jednoho malého chlapce na klíně, má problémy s řečí, za to se také modlíš. Jestliže to souhlasí, zvedni ruku. „TEN, který je v tobě, je silnější než ten ve světě.“ Věříš tomu? Z celého srdce? Opravdu?

Skloňme nyní své hlavy.

ON prošel budovou, dokázal vám, že je Bohem. „TEN, který je ve vás, je silnější než ten ve světě.“ Je to Bůh, Pán. Dejte Jemu, který je ve vás, přednost. Přenechte Mu vedení nad tím, co děláte. Řekněte nyní ve svém srdci: „Nemoc, která byla v mém těle, pominula.“, jestliže to můžete říci z celého srdce a věřte tomu. „Již netrpím, nemám tu nemoc. TEN, který je ve mně, je silnější než ten, který je v mém těle. TEN, který je v mém srdci stvořil nebe a Zemi. Mé tělo satan znečistil,

ale já jsem chrám, ve kterém má přebývat Duch svatý. Proto ti přikazuji satane, abys opustil mé tělo. Ve jménu Ježíše Krista, vyjdi ze mne ven." Věříte tomu?

Každý se nyní modlí svým vlastním způsobem, zatímco se za vás modlím.

Všemohoucí Bože, stvořiteli nebe a Země, původce života, který zjevuješ tajemství srdce, Ty jsi řekl: „Slovo Boží je ostřejší než meč ostrý na obou stranách, a rozeznává dokonce myšlenky srdce.”

To je důvod, že Slovo, které se stalo masem, vědělo, co si o Něm mysleli, neboť znal jejich myšlenky. ON byl Slovo, a Slovo znalo tajemství srdcí. Slovo je stále ještě totéž. Dnes večer vidíme jak se to po dvou tisících letech v nás zjevuje, neboť On to nechal napsat na papír a je zde, aby je naplnil a ukázal, že je to pravda.

Zde leží kapesníky. Všude jsou nemocní lidé. Modlím se, aby Duch svatý, který je nyní přítomen, který ukazuje tyto věci a říká nám je, a nikdy v tom nechybuje, ale říká jen to, co je správné – nemůže to ani jednou selhat, neboť je to Bůh – ON nechť tyto kapesníky Svou přítomností pomaže a uzdraví každou nemocnou osobu, na kterou budou položeny. Bůh, který žije ještě po dvou tisíci letech a potvrzuje se v srdcích hříšníků, kteří jsou skrze milost a víru spaseni, může Svá vlastní slova vyslovovat lidskými rty a způsobit, aby se to dělo právě tak, jak to zaslíbil.

Ó Pane, náš Bože, prosím Tě, abys nám byl milostiv. Za každého muže a ženu, kteří jsou tu přítomni a jsou nemocní, nebo jsou napadáni, předkládám své srdce dnes večer Tobě, tak jako Mojžíš se vrhl do trhlíny za lid. Se vši svou vírou v Tebe, kterou jsi mi dal, jim to dávám tak, jako Petr u Krásné brány řekl: „Co mám, to ti dávám: Ve jménu Ježíše Krista z Nazareta vstaň a chod!” Ten muž kulhal a ještě několik okamžiků byl slabý. Ale během té chvíle, co jej uchopili za ruku, byly jeho kosti posílněny. Vstoupil do domu Božího, radostně poskakoval, chválil Boha a oslavoval.

TY jsi tentýž včera, dnes a na věky. Jeho apoštol řekl: „Co mám, to ti dávám.” Byla to víra. Já říkám: „Co mám, dávám tomuto shromáždění: Ve jménu Ježíše Krista z Nazareta, vzepřete se své nemoci, neboť Ten, který je ve vás, je silnější než ďábel, který usiluje připravit vás o život. Jste dětmi Božími, jste ti spasení. Přikazuji, aby satan opustil tyto lidi.”

Nechť Bůh, který nedávno zahnal bouři, Bůh, který utišil vítr a vlny, nechť hledí na to, aby každá nemoc byla od těchto lidí vzata, a moc Kristova byla od této hodiny zjevena v jejich životech. Nechť každý hříšník učiní pokání. Nechť každá osoba, která je vzdálena od Tebe, přijde v této hodině do pořádku. Ve jménu Ježíše Krista, nechť je to tak.

Já, jako váš kazatel a váš bratr, jsem prosil Boha s vírou, kterou mám, aby vám to dal. Věřím, že obdržím, oč jsem prosil. Jestliže tomu věříte se mnou, se stejnou vírou, kterou mám já, kterou jsem vám v této hodině dal, potom se zřekněte ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího svého utrpení, svých nemocí. Řekněte: „Ty musíš odstoupit!” Neboť vaše a moje víra, společně s mocí Ježíše Krista, jehož všudypřítomnost je zde, aby potvrdil a dokázal, že je zde, vám udělá nyní dobře.

Věříš tomu dámo, která tu ležíš na nosítkách? Přesto, že tvé svaly jsou kvůli skleróze ochrnuty, můžeš chodit, jestliže se o to pokusíš. Vstaň ve jménu Ježíše Krista. Pomozte jí vstát. Tam jde. Věříte? Vy ostatní, vstaňte a odepřete tomu! Věřte! Její kosti obdržely sílu.

Zvedněme nyní ruce a vzdejme čest Jemu. Čest buď Tobě, Jehova, Bože! Ve jménu Ježíše Krista se Ti předáváme, abys nás uzdravil.
